

Pax

List početnog odgoja, Školske sestre franjevke Krista Kralja
Bosansko-hrvatska provincija Prečistog Srca Marijina

Godište IV, broj 4/2013

Sadržaj:

1. Uvodnik	21. Put odluke
2. Zvanja su znak nade utemeljene na vjeri
- poruka Benedikta XVI za dan duhovnih
zvanja	21. Moja postulatura
4. Sveti Otac Franjo	22. Moj ulazak u novicijat
6. Idi, vjera te tvoja spasila	23. Osobno iskustvo polaganja prvih zavjeta
7. Vrata vjere	24. Doživotni zavjeti s. Kristine
10. Čud(es)ni su putevi Božji	25. Crtice iz rimske svakodnevice
11. U gostima - Tajči	26. Crtice iz života
13. Gospodin mi dade vjeru u svećenike	27. Vjerovati tuđem mišljenju
14. Vjera u životu sv. Franje kroz euharistiju	28. Iz našeg pera
15. Franjina vjera - Greccio	31. S vama kroz život
16. Naše iskustvo vjere u Njemačkoj	34. Humor
17. Kako ostati vjerna u zaljubljenosti	36. Meditacija
20. Vjera	37. Predstavljamo vam... - Samostan
Preobraženja Gospodinova i "Malu školu"
Vareš

Odgovaraju:

s. Ivka Lučić
s. Ljubica Stjepanović
s. Marija Mihaljević

Uredničko vijeće:

Juniorke, novakinje, postulantice i kandidatice

Lektura:

s. Kristina Marijanović

Uređivanje i grafičko oblikovanje

s. Ivana Pavla Dominković

Nakladnik:

Povjerenstvo za početni odgoj i pastoral zvanja
Svete Marije 2, 10312 Kloštar Ivanić

Web adresa:

<http://www.ssf.hr/>

E-mail adresa:

franjevke.bih@gmail.com

Tisak:

Grafika Markulin, Lukavec

Uvodnik

Draga sestro, dragi brate!

O nedjelji Dobrog Pastira, danu kada će Crkva obilježiti 50. svjetski Dan molitve za duhovna zvanja, mi sestre franjevke želimo zajedno sa svima vama moliti za nove navjestitelje Božje ljubavi. Zato i ne čudi da su ovo posebni dani u kojima osjećamo da smo pozvani na veću zauzetost u pastoralu zvanja. Četvrti broj *Pax-a*, lista koji nastoji oko promicanja duhovnih zvanja, sretno se uklapa u poziv i djelovanje Crkve u vidu ostvarenja novih zvanja.

Najmlađe članice naše Zajednice u Godini vjere priredile su ovaj broj *Pax-a* na temu *Vjera*. Iz sadržaja se može vidjeti da su o vjeri pisale ili razmišljale različite osobe.

Duhovno zvanje rađa se iz vjere, iz osobnog susreta s Kristom, iz iskrenog i povjerljivog razgovora s njim. Kada Isusov učenik prihvati Božji poziv, očituje se jedan od osobitih plodova kršćanske zajednice. Svaki novi poziv/odaziv pomaže da se na budućnost Crkve i na njezino zauzimanje u evangelizaciji gleda s posebnim pouzdanjem i

nadom, istaknuo je u svojoj poruci za 50. svjetski Dan molitve za duhovna zvanja Benedikt XVI. Osim pobudnih razmišljanja vjerujem da će ovaj broj *Pax-a* pomoći i većoj zauzetosti oko pastoralne zvanja. Želja mi je da tekstovi koje su naše mlade priredile budu na korist i onima koji će se zauzeti u pastoralnom djelovanju u vidu buđenja novih zvanja.

Ovo je ujedno i prilika da se u mislima i molitvama spomenemo naših roditelja, časnih sestara, svećenika, učitelja i svih onih koji su riječju i životnim primjerom ostavili neizbrisiv trag u našem životu. Vjerujemo da je i preko njih, iako smo svjesni da ni oni nisu bili lišeni ljudskih slabosti i ograničenosti, Bog progovarao svima nama, upućivao nas i pozivao.

Stoga bih ovom prigodom željela zahvaliti sestrama članicama Povjerenstva za početni odgoj i pastoral zvanja, za trud koji ulažu u svojem poslanju, a ovaj je list jedan od izričaja te brige. Zahvaljujem sestrama odgajateljicama s. Ljubici Stjepanović, s. Ivki Lučić i s. Mariji Mihaljević za poticaje i rad s najmlađim članicama Zajednice. Hvala svima onima koji svojim životom i radom doprinose za promicanje zvanja i potiču mlade da se odvažaju hoditi stopama Gospodina našega Isusa Krista kako je to činio i Sv. Franjo.

Vjera će uvijek ostati tajna. Pozvani smo živjeti otajstvo vjere i odjelotvoriti ga ljubavlju (usp. Gal 5,6). U vapaju za istinskom vjerom neka nam pomogne i molitva Sv. Franje pred raspelom: *O uzvišeni i slavni Bože, rasvijetli tmine moga srca i daj mi pravu vjeru...*

PAX et bonum!

*S. Ivanka Mihaljević
provincijska predstojnica*

Zvanja su znak nade utemeljene na vjeri

Poruka Benedikta XVI.

za 50. svjetski dan molitve za zvanja

Draga braćo i sestre!

Na 50. svjetski dan molitve za duhovna zvanja, koji će se slaviti 21. travnja 2013., na četvrtu vazmenu nedjelju, želim vas pozvati da razmišljate na temu: "Zvanja su znak nade utemeljene na vjeri", koja se dobro uklapa u kontekst Godine vjere i proslave 50. obljetnice otvorenja Drugoga vatikanskog koncila. Sluga Božji Pavao VI. tijekom Koncila ustanovio je taj Dan složne molitve Bogu Ocu da nastavi slati radnike za svoju Crkvu (usp. Mt 9, 38). "Imati dovoljan broj svećenika", istaknuo je tada Papa, "problem je koji ima izravan utjecaj na sve vjernike: ne samo zato što o tome ovisi vjerska budućnost kršćanskoga društva, već također zato što je taj problem precizan i nezaobilazan pokazatelj vitalnosti vjere i ljubavi pojedinih župnih i dijecezanskih zajednica te dokaz čudorednog zdravlja kršćanskih obitelji. Ondje gdje su zvanja za crkveni i redovnički stalež brojna, tamo se velikodušno živi po evanđelju" (Pavao VI., Radio-poruka od 11. travnja 1964.).

U ovim desetljećima, razne crkvene zajednice diljem svijeta su se svake godine okupljale na četvrtu vazmenu nedjelju da zajedno mole od Boga dar svetih zvanja i ponovno predlože svima da razmišljaju o urgentnosti odgovora na Božji poziv. Taj značajni događaj je potaknuo, naime, snažnu zauzetost da se sve više u središte duhovnosti, pastoralnog djelovanja i molitve vjernika stavi važnost poziva na svećeništvo i posvećeni život.

Nada je očekivanje nečega pozitivnog za budućnost, ali ona istodobno mora biti oslonac našoj sadašnjosti, koja je nerijetko označena nezadovoljstvima i neuspjesima. Ali na čemu se temelji naša nada? Promatrajući povijest izraelskog naroda, opisanu u Starome zavjetu, vidimo kako na vidjelo izbija, posebno u teškim trenucima kao što je izgnanstvo, jedan stalni element, na koji osobito podsjećaju proroci: to je sjećanje na obećanja koja je Bog dao patrijarsima, spomen koji od nas traži da nasljedujemo uzorno držanje Abrahama, koji, podsjeća apostol Pavao, "u nadi protiv svake nade povjerova... da postane ocem naroda mnogih po onom što je rečeno: Toliko će biti tvoje potomstvo" (Rim 4, 18). Utješna i jasna istina koja izbija na vidjelo iz čitave povijesti spasenja je dakle Božja vjernost savezu, na koju se obavezao i koju je obnovio svaki put kada bi čovjek taj savez prekršio svojom nevjernošću, grijehom, još tamo od vremena potopa (usp. Post 8, 21-22) pa do izlaska i putovanja u pustinji (usp. Pnz 9, 7). Zbog iste te vjernosti Bog je zapečatio novi i vječni savez

sa čovjekom, po krvi njegova Sina, koji je umro i uskrsnuo za naše spasenje.

U svakom trenutku, a napose u najtežima, Gospodinova je vjernost, ta istinska pokretačka snaga povijesti spasenja, činila da srca muškaraca i žena zadržu i potvrđivala ih u nadi da će jednoga dana prispjeti "Obećanoj zemlji". Tu se krije sigurni temelj svake nade: Bog nas nikada ne napušta i vjeran je danoj riječi. Zbog toga razloga, u svakoj situaciji, bila ona pozitivna ili negativna, možemo gajiti čvrstu nadu i moliti zajedno s psalmistom: "Samo je u Bogu mir, dušo moja, samo je u njemu nada moja" (Ps 62, 6). Imati nadu, dakle, isto je što i uzdati se u vjernoga Boga, koji drži obećanja saveza. Vjera i nada su zato usko povezane. "Nada" je, zaista, središnja riječ biblijske vjere – tako da se čini kako se u određenim ulomcima riječi 'vjera' i 'nada' slobodno mogu jedna drugom zamijeniti. Tako Poslanica Hebrejima izraz 'punina vjere' (10,22) usko povezuje s izrazom 'nepokolebljiva vjera nade' (10,23). Jednako tako, kada Prva Petrova poslanica potiče kršćane da budu uvijek spremni dati logos – smisao i razlog – nade koja je u njima (usp. 3,15), 'nada' je izotznačnica 'vjere'" (Enc. Spe salvi, 2).

Draga braćo i sestre, u čemu se točno sastoji Božja vjernost uz koju prijavimo nepokolebljivom nadom? To je njegova ljubav! On, Otac, izlijeva, po Duhu Svetom, u dubinu našega bića svoju ljubav (usp. Rim 5, 5). I upravo ta ljubav, koja se u punini očitovale u Isusu Kristu, zahvaća u naš život, traži odgovor o tome što svaki pojedinac želi učiniti od svoga vlastitog života i koliko je spreman uložiti i dati da ga ostvari u punini. Božja ljubav ponekad slijedi putove koje nitko ne bi mogao ni zamisliti, ali uvijek dopre do onih koji hoće da ih nađe. Nada se, dakle, nadahnjuje ovom sigurnošću: "I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj" (1 Iv 4, 16). I ta zahtjevnost, duboka ljubav, koja prodire duboko ispod površine, ulijeva nam hrabrost, daje nam nadu na našem životnom

putu i u našoj budućnosti i pomaže nam uzdati se u sebe, u povijest i u druge ljude. Želim se obratiti posebno vama, mladi, i ponoviti vam: “Što bi bio naš život bez te ljubavi? Bog se brine za čovjeka od stvaranja sve do kraja vremena, kada će dovršiti svoj naum spasenja. U Uskrsnom Gospodinu imamo sigurnost naše nade” (Obraćanje mladima biskupije San Marino-Montefeltro, 19. lipnja 2011.).

Baš kao što je to činio tijekom svoga zemaljskog života, Uskrsli Isus i danas prolazi putovima našega života i vidi nas zaokupljene našim poslovima, sa svim našim željama i potrebama. Upravo usred naše svakodnevice nastavlja nam upravljati svoju riječ; poziva nas da živimo svoj život s njim, jer jedino on može utažiti našu žeđ za nadom. On sada živi u zajednici učenika koja je Crkva i danas poziva ljude da ga slijede. Taj poziv može doći u bilo kojem trenutku. I danas Isus ponavlja: “dodi i idi za mnom” (Mk 10, 21). Prihvatiti taj poziv za pojedinca znači da ne smije više sam birati vlastiti put. Slijediti njega znači sjediniti svoju volju s Isusovom, dati mu doista prednost, staviti ga na prvo mjesto u svim područjima našega života: u obitelji i radu, u našim osobnim interesima, u nama samima. To znači predati svoj život njemu, živjeti s njim u dubokoj prisnosti, uči po njemu u zajedništvo s Ocem u Duhom Svetim i, samim tim, s braćom i sestrnama. A to zajedništvo života sa Isusom povlašteno je “mjesto” gdje možemo iskusiti nadu i gdje će život biti slobodan i pun!

Svećenička i redovnička zvanja rađaju se iz iskustva osobnog susreta s Kristom, iz iskrenog i povjerljivog dijaloga s njim, da bismo ušli u njegovu volju. Nužno je, zato, rasti u iskustvu vjere, shvaćenom kao duboki odnos s Isusom, kao pozorno osluškivanje njegova glasa u svojoj nutrini, koji odjekuje u nama. Taj proces, koji nas osposobljava pozitivno odgovoriti na Božji poziv, moguć je u kršćanskim zajednicama u kojima vlada snažno ozračje vjere, gdje se daje velikodušno svjedočanstvo prijanjanja

uz evanđelje, gdje postoji snažan misijski osjećaj koji potiče na potpuno predanje samoga sebe za Božje kraljevstvo, jačano pristupanjem sakramentima, posebno euharistiji, i gorljivim molitvenim životom. Ova potonja – molitva – “mora, s jedne strane, biti vrlo osobna, moj susret s Bogom, s Bogom živim. S druge strane, međutim, ona mora uvijek iznova nalaziti svjetlo i nadahnuće u velikim molitvama Crkve i svetaca, u liturgijskoj molitvi, u kojoj nas Gospodin neprestano uči ispravno moliti” (Enc. Spe salvi, 34).

Stalna i duboka molitva pomaže vjeri kršćanske zajednice da raste, u uvijek novoj sigurnosti da Bog nikada ne napušta svoj narod i da ga podupire budeći u njemu posebna zvanja – na svećeništvo i posvećeni život – da budu znakovi nade za svijet. Prezbiteri i redovnici su, naime, pozvani darivati se na bezuvjetan način Božjem narodu, služeći s ljubavlju evanđelju i Crkvi, služeći onoj čvrstoj nadi koju samo otvorenost božanskom može dati. Zato oni, svjedočenjem svoje vjere i svojim apostolskim žarom, mogu prenositi, poglavito novim naraštajima, živu želju da velikodušno i spremno odgovore Kristu koji poziva da ga slijede izbliza. Svaki put kada neki od Isusovih učenika prihvati Božji poziv da se posveti svećeničkoj službi ili posvećenom životu, svjedočimo jednom od najzrelijih plodova kršćanske zajednice, koji nam pomaže gledati s posebnim pouzdanjem i nadom u budućnost Crkve i na njezino evangelizacijsko djelovanje. Ono naime iziskuje uvijek nove radnike koji će pronositi evanđelje, slaviti euharistiju, podjeljivati sakrament pomirenja. Neka stoga bude uvijek gorljivih svećenika, koji će znati pratiti mlade kao “suputnici” i pomagati im da, na, katkad, trnovitom i tamnom putu života, prepoznaju Krista, Put, Istinu i Život (usp. Iv 14, 6), i koji će im, s evandeoskom hrabrošću, predložiti ljepotu služenja Bogu, kršćanskoj zajednici, braći. Neka ne ponestane svećenika koji pokazuju plodnost oduševljenog zauzimanja, koje daje osjećaj ispunjenosti njihovu životu, budući da je utemeljen na vjeri u Onoga koji nas je prvi ljubio (usp. 1 Iv 4, 19).

Nadam se, isto tako, da će mladi, pred koje se stavljaju mnoge površne i kratkotrajne ponude, biti kadri gajiti u sebi želju za istinskim vrijednostima, uzvišenim ciljevima, radikalnim opredjeljenjima, služenju drugima po Isusovu primjeru. Dragi mladi, ne bojte se slijediti Isusa i kročiti zahtjevnim i hrabrim putovima ljubavi i velikodušnog zauzimanja! Tako ćete biti sretni što služite, bit ćete svjedoci one radosti koju svijet ne može dati, bit ćete živi plamenovi jedne beskrajne i vječne ljubavi, naučit ćete dati “obrazloženje nade koja je u vama” (1 Pt 3, 15)!

Iz Vatikana, 6. listopada 2012.

*Benedikt XVI
(Izvor: IKA)*

Sveti Otac Franjo

Njemačka mladež (Jugend 2000) pokrenula je akciju putem interneta pod nazivom Usvoji kardinala. Radilo se o tome da se za „usvojenog“ kardinala moli u vrijeme konklava na kojima je trebao biti izabran novi Petrov nasljednik nakon iznenadnog odreknuća od službe pape Benedikta XVI. Klikom sam „usvojila“ i ja jednog. Bio je to Peter Turkson, kardinal iz Gane. Moram priznati da je to bio i moj „favorit“, prvenstveno zato jer je kardinal s napaćenog afričkog kontinenta. Osjećala sam naime da Crkva mora, ne samo progovoriti o, nego iz sveg grla dignuti svoj glas za siromašne cijeloga svijeta.

U predvečerje 13. dana mjeseca ožujka iz dimnjaka Sikstinske kapele pojavio se bijeli dim. Svi svjetski mediji prenijeli su: Habemus papam! (Imamo papu!) Nakon sat vremena na svečano urešenoj loži vatikanske bazilike prvi kardinal iz reda đakona Jean-Louis Tauran obznanio je da su kardinali elektori na konklavama izabrali. Kažu naše sestre, studentice u Rimu, da je u tom trenutku među okupljenima na Trgu Sv. Petra nastalo komešanje. Ljudi su se pitali jednostavno tko je taj koji je izabran jer je nepoznat mnogima. Ime mu je Jorge Mario Bergoglio. Ima 76 godina i do izbora za papu bio je nadbiskup Buenos Airesa. „Braćo i sestre, dobra večer! Poznato vam je da je dužnost konklave bila dati Rimu biskupa. Izgleda da su ga moja braća kardinali išla potražiti gotovo na kraj svijeta“, prve su rečenice koje je novoizabrani papa izgovorio. Našalio se tako na račun svog argentinskog porijekla.

Ni sama nisam razumjela kako se argentinski kardinal zove, ali sam vrlo dobro čula koje je ime izabrao. Naša sestra Rita (splitska provincija) u svom osvrtu na jednom framinom portalu jednostavno je napisala: Franjo mu je ime. U svojoj sam nutрини osjećala da je ipak pobijedio moj „favorit“ (samo što se drugačije zove) jer netko tko izabire ime po našem Serafskom Ocu Franji, siromašku iz Asiza, ne može biti gluh za patnje onih na rubu društva. I doista, pokazalo se to već u prvim danima pontifikata. Svijet je ostao zatečen pred jednostavnošću, poniznošću i otvorenošću pape Franje. Nema u tome nikakve teatralnosti. Papa samo nastavlja živjeti onako kako je to činio kao Pastir svoje biskupije. Među mnogim novinama o kojima bruje mediji jedan događaj želim posebno istaknuti.

Dok ovo pišem, nalazimo se kao zajednica vjernika u Velikom tjednu. Papa je već po tko zna koji put išao mimo „pravila“ te je svetu misu na Veliki četvrtak slavio u kaznenom zavodu za maloljetnike „Casal del Marmo“ nadomak Rima. Tamo je mladima oprao noge. Njih 12 bili su različitih nacionalnosti i vjeroispovijesti. Ističe se i da su među njima bile dvije djevojke. Zašto spominjem upravo ovaj događaj? Isusova gesta pranja nogu ostat će uvijek provokativna. U današnjim vremenima kada svatko od nas želi nešto vrijediti, kada bismo htjeli da nas drugi poštuju i cijene. Dok očekujemo priznanja i s tim povezane prikladne usluge, Isus nas zove na poniznost. Poziva nas na služenje. Uvijek ista evanđeoska logika. Po papi Franji ta je gesta i danas progovorila onom Isusovom jasnoćom i

čistoćom. Ona postaje znakom Crkve koja služi. To je svećenikova služba koji, nalik Isusu, svojim nudi ponizno služenje do granica ljudskih mogućnosti. To je svojevrsna Isusova oporuka. Ako ga u ovome shvatimo, sve smo shvatili. Papa je to shvatio i pokazao nam kojim putem smatra da Crkva treba nastaviti hoditi. Još je jedan razlog zašto me ova gesta pape Franje na poseban način potaknula na dublje promišljanje. Prije godinu dana imala sam milost prisustvovati susretu zajednice „Arka“ u kojem su članovi zajednice po uzoru na Isusa jedni drugima prali noge. Crkva mi je tada progovorila novim jezikom, novom ljepotom u kojoj osobe s intelektualnim poteškoćama peru noge svećeniku, sestri i jedni drugima. Crkva je to koja je konkretno shvatila Isusove riječi: Primjer sam vam dao, i vi činite tako!

Puno je situacija, čak simpatičnih, kojima papa Franjo oduševljava, ne samo katolike, nego sve ljude. No kako piše naša s. Maja u svom osvrtu na događaje iz Rima: „Sudeći po onome što nam mediji prenose o papinom životu zapravo možemo vidjeti da je papa oduvijek živio Franjinim načinom života, a sadašnjim preuzimanjem papinske službe samo je preuzeo i njegovo ime. Neka mu je stoga blagoslovljeno i neka ga naš sveti Franjo prati da sve što čini bude Crkvi na korist, Bogu na slavu, a nama na poticaj da krenemo tragom njihovih stopa poniznosti i siromaštva.“ I nas franjeveke papa Franjo podsjeća na izvore iz kojih smo iznikle i svojim načinom poziva nas na još veće oduševljenje u služenju, Bogu i ljudima.

s. Kristina Marijanović

Hvala Vam, Sveti Oče, što ste izabrali ime znakovito za svijet, za Crkvu i, zasigurno, za sve franjeve: ime Franjo.

Svetosti, sinovskom ljubavlju i dubokim poštovanjem, u ime svih koji su izabrali oblik života koji nam je ostavio sv. Franjo, danas, s dubokim uzbuđenjem, obećavam poslušnost i poštovanje Gospodinu papi Franji (usp. PPr 2).

Svetosti, Oče, možete računati s nama: s našom sinovskom ljubavlju, s našom iskrenom poslušnošću, s našom trajnom molitvom i s našom iskrenom suradnjom.

Fr. José Rodríguez Carballo, OFM

Idi, vjera te tvoja spasila

Dodu tako u Jerihon. Kad je Isus s učenicima i sa silnim mnoštvom izlazio iz Jerihona, kraj puta je sjedio slijepi prosjak Bartimej, sin Timejev. Kad je čuo da je to Isus Nazarećanin, stane vikati: »Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!« Mnogi ga ušutkivahu, ali on još jače vikaše: »Sine Davidov, smiluj mi se!« Isus se zaustavi i reče: »Pozovite ga!« I pozovu slijepca sokoleći ga: »Ustani! Zove te!« On baci sa sebe ogrtač, skoči i dođe Isusu. Isus ga upita: »Što hoćeš da ti učinim?« Slijepac mu reče: »Učitelju moj, da progledam.« Isus će mu: »Idi, vjera te tvoja spasila!« I on odmah progleda i uputi se za njim.

(Mk 10,46-52)

Vraćanje vida slijepcu Bartimeju je zadnje Isusovo čudo u Markovu evanđelju. Međutim, ovaj biblijski tekst ne predstavlja samo jedno čudo nego i poziv na nasljedovanje. Možda je malo čudno to što se spominje izlazak iz Jerihona odmah nakon ulaska u njega, ali sve je to s ciljem da se što prije prikaže događaj koji se zbilo na izlasku iz grada gdje se među silnim mnoštvom nalazio i slijepi prosjak Bartimej koji jedini shvaća tko se to nalazi u njegovoj blizini – Isus Nazarećanin, Sin Davidov koji ima moć ozdravljati.

Malo je neobično što Isus pita jednog slijepca što hoće da mu učini. Podrazumijeva se da slijepa osoba želi vidjeti. Međutim, još je neobičniji Isusov odgovor i reakcija na Bartimejevu molbu. Isus ne čini ništa, ne polaže ruke na tog čovjeka, ne stavlja prste na njegove oči kao što je to učinio slijepcu kojeg je prije ozdravio, nego samo kaže: „Idi, vjera te tvoja spasila.“ Što znači taj Isusov odgovor? Kroz kratko razmišljanje o ove tri riječi: idi, vjera i spasenje pokušat ću odgovoriti na postavljeno pitanje.

IDI – Onom koji je stalno sjedio biva zapovjedbno da ide. Isus tim imperativom želi reći da se nakon pravog susreta s njim ne može vratiti starim navikama. Ne može se sjediti nego se valja pokrenuti i krenuti za njim kao što je to učinio Bartimej. Znamo da mnogima Isus nije dopustio da ga slijede nakon što ih je ozdravio. Sada pak to dopušta Bartimeju. Zašto? Zato što pred Isusom nisu više sjajni trenuci uspjeha i čudesa kojima će se svijet oduševljavati.

Pred njim je sada put patnje, poniženja smrti.

Više ne brani drugima da ga slijede na takvom putu jer svatko treba proći putem poniženog Isusa da bi ga susreo kao proslavljenog Krista.

VJERA – Unatoč ušutkivanju mase svijeta, Bartimej je molio Isusa da mu se smiluje. Isus je to i učinio te zato i s pravom smatramo da ga je Isus ozdravio. Međutim, Isus kaže da je to učinila prosjakova vjera. To isto govorio je Isus i drugim

ljudima nakon što bi ih ozdravio. Kakve su karakteristike te vjere kojoj Isus potvrđuje moć ozdravljenja čime ujedno i samog sebe stavlja u drugi plan? Nije to vjera u neku prirodnu energiju, nadnaravnu silu, stvar ili čovjeka. To je vjera u osobu Isusa Krista, vjera koja ulijeva snagu vikati unatoč grubom ušutkivanju mase te daje poticaj tražiti smilovanje unatoč prijeziru okoline. Bitna je Isusu naša vjera i načini kojima ju manifestiramo jer njima mu dajemo do znanja kako želimo da zastane u toj masi svijeta, da čuje naš glas u metežu mnoštva te da i nas pozove na nasljedovanje iako već ima uza se svoju dvanaestoricu. Isus traži poniznu vjeru koja se ne srami pred drugima priznati slabost i nemoć, ali i vjeru koja je odraz naše slobode u kojoj se opredjeljujemo za njega i dopuštamo mu pristupiti u naš život. Tek takva vjera nas može osloboditi okova bolesti, patnje i grijeha.

I. Dulčić, *Isus ozdravlja slijepca od rođenja*

SPASENJE – Iako je Bartimej tražio da progleda, Isus mu ne kaže da je ozdravljen nego spašen. Možda Bartimej uopće nije ni osjećao potrebu za spasenjem jer mu je bilo puno važnije zadobiti vid, međutim Isus gleda dalje od onog što mi vidimo i daruje nam i više nego što smo očekivali. Od čega to biva spašen Bartimej? Po Isusovoj otkupiteljskoj muci koja će se dogoditi u Jeruzalemu, Bartimej je, kao i svi mi, spašen od jarma grijeha i smrti te mu je pružena prilika uzeti Isusov "jaram" vječnog života koji je sladak i breme koje je lako. Bartimej je iskoristio tu priliku i uputio se za Isusom. Sada je na nama red da svjesni svojeg spasenja napustimo naše sigurne "jerihonske zidine" i uputimo se u avanturu s Isusom koji uvijek vjeran ostaje.

S. Maja Ivković, juniorka

Vrata vjere

„Vrata vjere' (usp. Dj 14, 27) koja vode u život zajedništva s Bogom u njegovoj Crkvi uvijek su nam otvorena. Preko njihova se praga može prijeći kada je Božja riječ naviještena, a srce dopusti da ga oblikuje milost koja preobražava. Proći kroz ta vrata znači krenuti na put koji traje cio život.“ Ovo su riječi iz apostolskog pisma pape Benedikta upućenog svim vjernicima povodom otvorenja godine vjere. Ponekad je teško prihvaćati težinu oblikovanja života po planu vjere, ali je u isto vrijeme vrijedno jer donosi novi život.

„S druge strane, ne smijemo zaboraviti da u našem društvenom ozračju mnoge osobe, premda tvrde da nemaju dara vjere, ipak iskreno traže posljednji smisao i konačnu istinu o svom životu i o svijetu. To traženje je istinski "uvod" u vjeru, jer vodi ljude na put koji vodi Božjem otajstvu. Sâm čovjekov razum, naime, nosi u sebi utisnutu potrebu za 'onim što vrijedi i ostaje zauvijek'. Ta potreba predstavlja stalni poziv, neizbrisivo upisan u ljudsko srce, da se krene na put kako bi se pronašlo. Onoga koga ne bismo tražili da nam već nije krenuo ususret. Upravo na taj susret vjera nas poziva i potpuno nas za njega otvara,“ poručuje nam Benedikt XVI u „Porta fidei“.

Svatko od nas, ma koliko prijednog puta ima iza sebe, ima svoje iskustvo koje ga nosi. Nismo baš ponosni na svaku dionicu puta ali, kako stoji u već spomenutom pismu „Porta fidei“, „samo vjerujući, dakle, vjera raste i jača se; ako želi posjedovati sigurnost u pogledu vlastitog života čovjeku nema druge već se prepuštati, svakog dana sve više, u ruke ljubavi koja se doima kao da sve više raste jer ima svoj izvor u Bogu“. Stoga se ne bojimo novih smjerova, novih trasa na ovom putu, i ne skrivamo ono što smo prošli, ili što nismo. Benedikt XVI kaže „ispovijedati ustima, pak, znači da vjera podrazumijeva javno svjedočenje i djelovanje. Kršćanin nikada ne smije smatrati vjeru privatnim činom.“ Zato, da bismo jedni drugima bili podrška, primjer i svjedočanstvo, donosimo na ovim stranicama nekoliko riječi o vjeri iz perspektive onih koje susrećemo.

Jelena Mijatović

Potruga za inspiracijom u pisanju ovoga nije dugo trajala. Sasvim slučajno našla sam se u društvu jedne od mojih najmlađih susjeda koja je oduševljena skakala po našem dvorištu. Razmišljajući o vjeri, iz čiste znatiželje, sam je upitala što misli o značenju riječi 'vjerovati'. Uzvratila mi je upitnim pogledom i izvijenih obrva te nakon kratke stanke odgovorila pitanjem: "Je li to ono kada ne moraš pitati da li Bog postoji?" Možete me nazvati usko-grudnom, ali to zasigurno nije bio odgovor ni blizu onoga kakvog sam očeki-

vala. Potaknuta pitanjem koje mi je postavila petogodišnjakinja provela sam dan razmišljajući.

Dovoljno sam velike sreće i odrasla sam u obitelji u kojoj pitanje o postojanju Boga nikada nije otvoreno iz jednostavnog razloga, jer za time nije bilo potrebe. Kao dijete bila sam vrlo znatiželjna i voljela sam slušati tuđa mišljenja o svemu, ali onda kada bi postojanje Boga bilo dovedeno u pitanje, jednostavno bih se izgubila. Mnogi će reći kako je to normalno jer djeca teško da mogu razumjeti postojanje nečega što ne mogu vidjeti vlastitim očima, ali kako onda objasniti činjenicu da se i danas, kada imam 20 godina, nađem izgubljena u vremenu i prostoru ukoliko dođe do otvaranja te teme. Život mi je pokazao i naučio me kako ne možemo od Boga tražiti da nešto za nas napravi ili da se nešto dogodi samo zato jer mi to želimo.

Selma Islamčević

Ponekad je veoma lako reći što ti znači vjera, a ponekad malo teže. Zašto teško?

U životu sam doživjela gubitke dragih ljudi, vidjela razne prirodne katastrofe i gubitke života nedužnih ljudi i u tim trenucima pitala sam se zašto je Bog baš njih uzео k sebi. Smatrala sam da to nije fer i teško mi je reći što mi je onda vjera. No upravo u tim trenucima čovjek bi

trebao imati najviše vjere, nade i snage. Vjere da je On tako odlučio i da zna što je za nas najbolje.

Zašto mi je lako odgovoriti? Još kao dijete zamišljala sam Boga kao starca s dugom bradom, obučenog u bijelo kako sjedi na najljepšem oblaku i okružen u anđelima. Ta mi je pomisao uvijek stvarala neku toplinu oko srca i mamila osmijeh na lice. Često sam s roditeljima razgovarala o vjeri i kako se to kao vjernik treba ponašati? Mislim da su mi roditelji dali najbolji mogući odgovor uz to što su me upoznali s temeljima naše vjere. Uvijek su mi govorili kako trebam biti dobar čovjek i dobar prijatelj. Kako odrastam, sve mi je to jasnije. Istina, griješim kao i svi mi, ali nastojim biti iskrena, poštena, pomažem nekome kad je potrebno, poštujem svoje roditelje kao i druge ljude, vjerujem u Njega... Ne idem često u džamiju, no ne prođe večer da nemam svoj mali razgovor s Bogom. Ima jedna izreka: „Moli, postoji neopisiva snaga u molitvi.“ I to je zbilja istina. To je ono što meni daje snagu, nadu i onaj osjećaj da će sve biti kako treba.

Gledam kako se ljudi ponašaju u današnje vrijeme. Došlo je vrijeme kada su se prave vrijednosti poljuljale, ljudi se ne ponašaju onako kako bi trebali i često im je lice prekriveno lažnim maskama. Ponekad se

pitam gdje im je savjest, kako ih nije sram pa čak i pomalo strah, no ne želim nikome suditi jer to nije na meni. No još uvijek ima dobrih i mudrih ljudi od kojih se može puno naučiti i koji nam svima mogu biti dobar primjer.

Ivan Domitrović

Nikad nisam vidio lice Boga. Ne zamišljam ga kao na slikama. Slike prikazuju postarijeg oca, vunene brade, teškog hoda, proživljenog života. Moj Bog nema lice.

Kao dječak, naučen sam da je Bog svuda oko nas, da nas promatra i čuva. O tome sam uvijek razmišljao nasamo. Samačko mjesto, mjesto razmišljanja je bilo nedaleko iza kuće, u hladu podno 'mog' stoljetnog hrasta. Tamo sam tražio Boga. Kao vjerniku-istraživaču, misija mi je bila pronaći ga. Tražio sam ga. Nisam ga našao. Tražio sam dalje. Govorilo se da je najčešće u crkvi. Nisam ga vidio.

Moju slabašnu vjeru potisnula je rutina i obveza. Rutina me dovela do tjednog odlaska u crkvu. Obveza do sakramenta prve pričesti. Rutina, obveza i ja nastavili smo hod kroz moju „vjeru“. Božić, Uskrs, Božić, Uskrs, firma, Božić...

Bezuspješno sam tragao za Božjim rukama koje čuvaju i za očima koje promatraju. Nije ih bilo. Nisu me dodirivale.

Kao svaki pravi vjernik imao sam crkvene obveze: ministriranje, odlaske na vjeronaučna natjecanja, susreti Hrvatske Katoličke Mladeži. Gradovi SHKM Pula, Varaždin i Livno postali su sinonimi za riječi: More, Hrana, Zabava. Zavolio sam taj vid zabave. Veselio sam se SHKM u Zadru.

Brzo je prošlo. Ljeto je došlo. Stigao sam u Zadar. Rulja, malo kiše, opet malo rulje, ulaz, program, sunce, program, velika rulja. U jednom djelu programa sam pomislio: „Opusti se. Prati okolinu. Potrudi se.“

Nekoliko trenutaka kasnije počeli smo moliti 'Oče naš'. Svi smo se primili za ruke. Zatvorio sam oči. Molio sam. Odjednom sam osjetio ruku koja me je dodirнула. Božja ruka me dotaknula i ostavila bez teksta. Odjednom, Bog je bio oko mene. Bio je u ruci mog prijatelja koju sam držao. Bio je druga osoba do mene. Bio je u vjetru, suncu, okolini. Mali vjernik-istraživač je napokon vidio lice Boga. Bog je bio ona jutarnja kiša, Bog je bio vjetar, bio je sunce. Bog je bio u meni, u mom prijatelju, u svećeniku, u strancu do mene. Vidio sam ga.

Od Zadra, Bog je dobio novo mjesto u mom životu. Potisnuo je Rutinu i Obvezu. Nestale su. Zamijenile su ih Želja i Vjera.

A Bog? Bog nikada nije otišao. Svaki dan se sretnemo i pozdravimo. Dodirne me sunčevom zrakom, hladnim vjetrom, kišom, uvenulim listom. Vidim ga u nasmiješenom strancu u tramvaju, prijateljskoj podršci, majčinom zagrljaju. I sad je oko mene. Raste u meni i ja u Njemu. Zajedno rastemo. On me uči. Pokazuje mi put. Vodi me. Čuva me.

Jelena Premec

Rasla sam u tradicionalnoj katoličkoj obitelji no mojoj obitelji vjera i odlazak u crkvu ništa nisu značili, a meni, meni su značili sve. Moja obitelj nikada nije razumjela zašto provodim toliko vremena u crkvi i zašto odlazim na susrete FRAME. Jedno vrijeme su me toliko vrijeđali da sam čak i posustala, ali u sebi sam čula onaj glas: „Dođi, ja te trebam...“

Na kraju osmog razreda željela sam u samostan. Osjećala sam poziv duboko u sebi, ali moji roditelji nisu htjeli ni čuti za to. I onda, kako bih im udovoljila, prepustila sam se njihovim željama i vjerujte nikada nisam bila sretna. Krenula sam stranputnicom, ljubav tražila na krivim mjestima, udaljila se od Crkve i Gospodina, ali ipak u meni je gorio plam. Tiho i polako, koliko ja bježala od Gospodina on je uvijek bio tu, vodio me. Tek kada sam dotakla dno i kada su me napustili "prijatelji" vjernici koje sam trebala, potonula sam još dublje, ostala sam okružena ljudima koji su me gurali još u ponor.

Podigla sam ruku na sebe, no Gospodin me opet podigao i privio na svoje grudi. Shvatila sam da nitko na ovom svijetu nije vrijedan da se zbog njega odrekнем Boga i njegove ljubavi, jer nikada me nije ostavio ma koliko god ja to željela. Ja sam bila njegova izgubljena ovčica. Nakon svih kušnji ponovno sam se vratila u očevo naručje, želja za služenjem Njemu ni danas ne jenjava, ali shvaćam da njegov plan nije bio da mu služim kroz poziv redovnice već kroz poziv žene, majke i odgajateljice.

Danas sa predivnim suprugom, za kojeg sam molila, podižem naše djevojčice, slavim Stvoritelja i uz njega i njegovu ljubav kroz molitvu i svetu misu, rastemo u ljubavi. Naše djevojčice, Klaru i Luciju, odgajamo u onoj pravoj, istinskoj vjeri.

I na kraju, želim reći svima koji se udalje od Gospodina neka nikada ne zaborave da ništa nije zaslužilo da ostavite Gospodina. Ponosno i s ljubavlju pokazujte koliko je

velik i da vam je sve što imate dao On.

Kristina Abramović

*„Jer anđelima svojim zapovijedi
da te čuvaju na svim putima tvojim.
Na rukama će te nositi
da se ne spotakneš o kamen.“*

Volim ove retke 91. psalma jer misao da Božja ruka uvijek bdije nada mnom i da moj anđeo pazi da me ne zadesi neko zlo ulijeva mi sigurnost i mir. Ali nisam oduvijek tako razmišljala o tome.

Vjerojatno bi bilo najbolje krenuti od toga da nisam odgajana u tradicionalnoj katoličkoj obitelji, tako da sam intenzivnije krenula u crkvu tek u prvom srednjem na nagovor najbolje prijateljice. Redovito sam išla na susrete mladih i bilo mi je

odlično, ali kao da to nije bilo to, kao da je nešto nedostajalo. Doživljavala sam ja Boga, ali mislim da tada moja dubina srca nije osjetila veličinu i ljubav koju nam Bog tako nesebično i bezgranično pruža. Do jednog dana! U mojoj obitelji dogodio se niz događaja koji su jako promijenili moj život i koji su me učinili drugačijom osobom. Toliko mi se pitanja motalo po glavi. Bože, pa zašto baš ja? Ovaj križ koji si mi stavio na leđa pretežak je za mene i ja ga ne mogu nositi, ali zapravo tek sam onda shvatila! Kada mi je bilo najteže, najviše sam mogla osjetiti Njegovu prisutnost. Svaki put kada bih pomislila da ću pasti pod teretom križa nešto me je održavalo na nogama i davalo mi snagu da idem naprijed i da ustrajem! I onda nestanu pitanja i shvatiš! Sve se događa s razlogom, netko drugi možda ne bi izdržao teret križa, ako je ovo Božja volja onda tako neka i bude. Ako te Bog stavio u nešto, On će te i provesti kroz to.

Nakon toga čovjek bi pomislio ok, sada sam prošao jedno od težih perioda u životu i sada sam jak u vjeri. Ali nije tako bilo. Bar ne kod mene jer kako sam se u nekim trenucima osjećala snažno u vjeri tako sam se i osjećala užasno slabo. A onda sam molila, jer ipak molitva je najjača snaga na svijetu i ona mi je uvijek pomagala da se vratim svome Nebeskom Ocu u zagrljaj. Pad u vjeri može se dogoditi svakome, ali bitno je da nakon pada ustanemo i to mnogo snažniji nego prije. Ponekad mi je teško shvatiti osobe koje se deklariraju kao nevjernici jer kako oni onda podnose teškoće života, što misle tko ih to prati na njihovome životnom putu i tko to upravlja njihove korake? Ali ne treba ih zbog toga osuđivati, naprotiv treba moliti da i oni jednoga danu upoznaju i osjete Božju milost i ljubav.

A što je za mene zapravo vjera? Vjera za mene nije samo čovjekov pristanak na određene istine o Bogu, nego je to poput čina kojim slobodno stavljam svoje pouzdanje u Boga koji je moj Otac na nebesima i koji me ljubi, koji je

poslao svoga Jedinorođenoga Sina za otkupljenje mojih grijeha i grijeha cijeloga svijeta, koji je utemeljio svoju zaručnicu crkvu!

Vjera je pristanak kojim moj um i moje srce kažu svoj da Bogu!

Da li si i ti rekao svome Bogu da?

Sabina Islamčević

Kada bi me netko pitao: „Kako izgleda tvoj Bog?“ Ne bih znala odgovoriti, samo bi rekla da ga nisam vidjela, ali sigurno bi me tada ta ista osoba upitala: „Kako onda vjeruješ u Njega, a nisi Ga vidjela?“ Eh, tek onda ne bih znala dati odgovor, ipak sam ja još dijete, ali bih rekla da ga osjećam. Mislim da je vjera jako važna u čovjekovom životu, ona nam daje

snagu i nadu. To je sve što vam zasada mogu reći.

Ove riječi svjedočanstva života htjela bih zaključiti jednom indijskom poslovicom koju je Selma, još kao djevojčica našla u bilježnici svoje majke i prepoznala kao misao vodilju: „Bože, daj mi snage da podnesem stvari koje ne mogu promijeniti. Daj mi hrabrosti da promijenim stvari koje trebam promijeniti. I daj mi mudrosti da razlikujem ovo dvoje.“

Istina je da nemaju svi iskustvo blizine Božje i njegove prisutnosti u ovom svijetu, u našoj svakodnevnici, no mi koji ga imamo, imamo veću odgovornost. Kome je više dano, više će se od njega i tražiti. Zato Benedikt XVI u „Porta fidei“ piše: „To morate uvijek imati pred očima, to morate ponavljati na svojim posteljama, o tome razmišljati na javnim mjestima i toga ne zaboraviti dok blagujete: pa čak i kada vaše tijelo usne, morate svojim srcem u tome budni biti.“

I za kraj, neka nas Jelenine riječi potaknu na zahvalnost za dar vjere i na stalnu budnost nad sobom! „Ako nakon ovoga smatrate kako je za sve ostalo dovoljan Mastercard, mislim da se duboko varate. Za sve ostalo On je tu jer On nema pravila po kojima mora raditi i koje mora ispoštovati, a nema niti satnicu koju mora ispuniti.

Koliko god čovjek imao veliko mišljenje o sebi, uspijet će se nadmašiti tek onda kada shvati koliko je zapravo malen. Prihvatanje naše veličine biti će veliki, iako mnogima potpuno neshvatljiv, korak u vjeru.“

Pripremila: s. Andrijana Dankić, juniorka

Čud(es)ni su putevi Božji

ISKUSTVO VJERE I POZIV

Čudni su putevi Gospodnji. Da mi je netko rekao prije pet godina da ću bit dominikanac, budući svećenik, ne bih mu vjerovao. Nakon što sam se otvorio živome Bogu koji je dotakao čitavo moje biće i počeo me svojom ljubavlju mijenjati, osjetio sam u sebi duhovni poziv. Izgarao sam svim srcem potpuno se predati Bogu kako bih svim svojim snagama mogao donositi Boga drugima. No zavaravao sam se da možda ipak mogu kao laik svjedočiti Boga. Tako sam tri godine bježao od poziva i u jednom trenutku sam shvatio da ne želim više bježati, da sam spreman zakoračiti gdje me Bog zove. Znao sam da želim biti redovnik i živjeti u samostanu, ali nisam znao u koji red stupiti. U međuvremenu sam upoznao dominikance jer sam išao na misu u crkvu Ranjenog Isusa. Misu su animirali mladi, a propovijedao je naš dominikanac i profesor na KBF-u Slavko Slišćević. Tamo mi se urezao u srce jedan plakat promocije dominikanskih zvanja gdje piše Dođi i vidi. Na dan kada sam potvrdno odgovorio Bogu na poziv, zamolio sam ga da mi pokaže gdje želi da se ostvarim i baš toga dana promotor za dominikanska zvanja Petar Galić meni odgovara na mail u kojem piše da je on u Zagrebu da se možemo naći. Našli smo se na okretištu Borongaj i tad sam prvi puta išao prema dominikanskom samostanu i kako je bilo promjenjivo vrijeme, malo kiša malo sunce, pojavila se duga na nebu iznad samostana i kaže mi Petar: Vidiš li dugu nad samostanom to ti je znak! Kad sam ušao prvi puta u dominikanski samostan s njime na razgovor u svojoj sam nutrini znao da je to to. Također bilo je puno stvari koje su mi se svidjele kod dominikanaca habit, karizma...

Kasnije u noviciatu upoznao sam bliže život sv. Dominika. Moja vjera počela je tako rasti. Kada gledamo kroz povijest Crkve, vidimo da je Bog u teškim vremenima uvijek našao odgovor. Današnje vrijeme je slično vremenu u kojem je živio sv. Dominik, ljudi su napuštali Crkvu jer su vjerovali hereticima. Tako i danas ljudi vjeruju svemu i svačemu, samo ne Bogu. Trenutno u dominikanskoj redu sve više raste broj novih duhovnih zvanja. Na primjer u Americi se dogodila "eksplozija" zvanja kod sestara dominikanki. Kod nas u Hrvatskoj može se vidjeti veliki broj novih zvanja kod braće. Bl. Jordan Saski, nasljednik sv. Dominika, sam je privukao tisuću novaka jer je Duh Sveti djelovao po njemu. Kada nas Duh Sveti zahvati onda po nama privlači ljude, i danas se to događa. Već sad vidim naznake svijetle budućnosti i vjerujem da će ona biti sve svjetlija.

Poručio bih svima da se ne boje staviti Isusa na prvom mjestu u svome životu. Budimo svjesni da je On uvijek s nama, dok se vozimo tramvajem, dok plešemo na svadbi... On je jedina prava ljubav u našem životu i On je izvor svake ljubavi koju ćemo onda moći dati svakome, pa i neprijateljima. Nažalost ima jako puno katolika koji nisu stavili Isusa na prvom mjestu, nego se uzdaju u ljude, mole za svoje sebične želje i nemaju hrabrosti pustiti Boga da djeluje. Bog želi dati sve, ali moramo Mu pustiti da nam da sve. Naša vjera neka bude Krist Gospodin. Također bih htio poručiti svima koji imaju poziv da se ne boje ako naiđu na prepreke pa i na nerazumijevanje roditelja jer prepreke znače samo da imaju još veći poziv. Te prepreke ih mogu još više izgraditi i učvrstiti u vjeri.

Kroz različite kušnje naša se vjera učvršćuje, postaje zrelija i prava.

fr. Ivan Dominik Iličić, OP

Pripremila: S. Nikolina Mišković, juniorka

U gostima Tajči

Krajem rujna 2012. godine na tradicionalnom susretu srednjoškolaca i mladih u Međubiskupijskom sjemeništu na Šalati gostovala je i svjedočila o vjeri poznata pjevačica Tatjana Matejaš Cameron, poznata kao Tajči. Nakon svjedočanstva i klanjanja u crkvi Presvetog Srca Isusova u zajedničkom smo druženju imale priliku porazgovarati s Tajči. Dogovorile smo i jedan intervju preko interneta. Prenosimo njezine riječi upućene čitateljima Pax-a.

Možete li nam reći što za Vas znači „Godina vjere“?

Godina vjere nam donosi novu priliku da pronademo i produbimo svoj osobni duhovni put te da preispitamo svoje srce i dušu o tome što nam zapravo znači 'vjera'.

U zadnje ste vrijeme češće u Hrvatskoj?

U posljednje dvije godine češće dolazim u rodni Zagreb, u želji da svoju glazbu i svoj put podijelim sa svojim sunarodnjacima. Bila sam dugo odsutna s hrvatske scene, koju sam napustila sa samoga vrha. U Americi sam ostvarila priznatu i uspješnu glazbenu karijeru, koja je tek odnedavno, putem interneta doprla do onih koji su bili znatiželjni potražiti "Tajči" čija je glazba obilježila njihovo djetinjstvo.

Što Vam predstavlja glazba?

Od svoje četvrte godine bavim se glazbom. Od

dječjih festivala i mjuzikla za mlade do jazz-a i big banda, od glazbene škole do Akademije Mjuzikla u New Yorku, od pop pjesama i Hajde da ludujemo do kantautorskih pjesama duhovnih i svjetovnih tema, glazba je za mene uvijek bila forma kroz koju sam komunicirala svoje osjećaje, emotivna iskustva, životne situacije. I sam moj nastup u Zadru 1990. bio je izričaj ljubavi, nade, optimizma - čime je moje devetnaestogodišnje srce bilo ispunjeno i silno željelo to podijeliti s drugima. Često sam se pitala od kuda dolazi ta snaga osjećaja, ljepota glazbe, moć koju umjetnost ima da dotakne najdublje dijelove ljudske duše.

Vaš put u vjeri tekao je drugačije. U Hrvatskoj ste nekoliko puta govorili o tome. Mi smo Vas slušali u crkvi Presvetog Srca Isusova na Šalati gdje smo se i upoznali. Molim Vas, ukratko to prenesite i našim čitateljima.

Nisam bila odgajana u vjeri. Majka i otac, oboje iz katoličkih obitelji, bili su vrlo mladi kad sam im se ja 'dogodila'. Radili su za Hrvatsku radio televiziju, i kretali se u društvu u kojem se o vjeri nije pričalo (barem ne preda mnom). U školi sam, kao 'primjerna' učenica, prihvatila teoriju učitelja da nam Bog i vjeronauk nisu potrebni za uspješan život. U tinejdžerskoj dobi počela sam ozbiljnije razmišljati o smislu života, a nakon prvih razočaranja u ljubavi počela shvaćati da o ljubavi nisam znala ništa.

Popularnost mi je donijela ostvarenje snova, velike, predivne koncerte, tisuće obožavatelja, ali i duboku samoću. Osjećala sam da sam bez statusa, bez Hajde da ludujemo, bez narančaste haljinice, nitko i ništa. Nisam tako željela živjeti. Nisam htjela

graditi kulu u pijesku, za koju sam već na početku znala da će se kad-tad urušiti.

Svoj duhovni put započela sam kod dominikanaca na Borongaju, zahvaljujući svojoj srednjoškolskoj prijateljici Ivani. No, 1992. sam odlučila otići jer sam se jednostavno morala odvojiti od 'vanjskog' imagea i 'površinske' stvarnosti, kako bi imala prostora i mira za put u dubinu duše. Mislila sam da ću se brzo vratiti. No, jednom kad se odlučimo na taj duhovni put, kad upoznamo Ljubav i predamo se Istini, nema više 'natrag'.

Sestre i fratri u New Yorku (vaše Kongregacije, ali Mostarske provincije) bili su mi velika inspiracija i podrška na putu traženja vjere i predanja Bogu. Imala sam priliku putovati s fra Svetozarom Kraljevićem koji u pravom franjevačkom duhu propovijeda djelima, a samo povremeno upotrebljava riječi. I dalje sam kroz glazbu komunicirala o svojim novim saznanjima i iskustvima. Posvetila sam se životu koji je 'osviješten', 'budan', u kojemu su rutinsko 'preživljavanje' i borba za materijalnim bogatstvom zamijenjeni mirom, ljubavlju i spoznajom da smo svi dio Božje obitelji i plana. Tu sam pronašla duhovnu glazbu koja u sebi sadrži i snagu umjetnosti da dotakne ljudsko srce, ali i daje inspiraciju, iscjeljenje i nadu duši.

Što je za vas katoličanstvo?

Katolička vjera za mene je proces: konstantan i neodvojiv od života, putovanje k dubokoj spoznaji Boga, življenje u svakom trenutku u kojem je Bog prisutan, učenje kroz Kristova djela i riječi, kontemplacija života Marije i svetaca koji su i inspiracija i duhovna 'podrška' da svatko od nas može postići oslobođanje sebe i predanje stvarnom i živom Bogu.

Čime se trenutno bavite?

Moj suprug i ja pokrenuli smo Cameron Productions – kompaniju koja se bavi organizacijom koncerata, glazbenom produkcijom i izdavaštvom. U seriji "I Do Believe" (Vjerujem) koncerata, izveli smo preko 950 koncerata širom Sjedinjenih Američkih Država. Izdali smo šest albuma, tri DVD-a i trenutno radim na kantautorskom albumu za hrvatsko i američko tržište. "Sve je moguće" je prvi singl s tog albuma.

Hvala Vam na ovome. Želimo Vama i Vašoj obitelji obilje Božjeg blagoslova.

S. Kristina Marijanović

Gospodin mi dade vjeru u svećenike

„Cijeli svijet neka se zaprepasti, cijeli svijet neka uzdrhti, i neka nebo kliče, kad je na oltaru, u rukama svećenika, Krist, Sin Boga živoga!“

sv. Franjo Asiški

Što je vjera? U KKC-u piše da je vjera prije svega čovjekovo osobno prianjanje Bogu, istodobno neodvojivo od toga, jest i slobodan pristanak uza svu istinu što ju je Bog objavio. Da! Bog nam je dao slobodu da se sami slobodno opredijelimo za dobro. Dobili smo izazov. Upravo u ovoj godini vjera je izazov toj slobodi. Naša (kršćanska) se vjera mora razlikovati od vjere koju imamo u drugu ljudsku osobu. Tko stvarno vjeruje, traži da bolje upozna onoga u koga vjeruje i da što bolje shvati ono što je On objavio. Vjera u kršćanskog Boga neodvojiva je od vjere u Isusa Krista.

No što nam koči tu vjeru? Što se to dogodilo da svi ljudi tako olako shvaćaju svu tu dragocjenost naše vjere? Zašto nas je strah ili čak stid naše vjere? Toliki mladi odlaze, odriču se. Što ih to odvlači od Boga? Puno je tih pitanja u mojoj glavi i nikada neću shvatiti zašto toliko tražimo široka vrata, a znamo da je iza uskih spasenje.

Svi se moramo ugledati u Crkvu, ali kako kad je i ona grešna. Da, grešna je jer Crkva smo mi, ljudi. I kako ćemo se onda ugledati kada vidimo samo tuđe brvno u oku? Crkva je sveta jer je Kristova i on ju je ustanovio, ali mi smo ti koji su grešni. Bilo laici bilo svećenici, svi smo odgovorni za našu vjeru i vjeru drugoga. Ali, najviše se grijeha traži u osobama koje su pobliže povezani s Crkvom, a to su svećenici. Da, puno ljudi, i mladih i starijih zbog svećenika izgubi vjeru jer se od njih uvijek očekuje najviše i sve su oči uprte u njih. I tako zbog jednog kukolja, zbog jedne posvećene osobe, izgubi se vjera u cijelu Crkvu, u Boga. A to si nikako ne bismo smjeli dopustiti. Jer „ne treba zdravima liječnik, nego bolesnima!“ Mt(9,12) Isus je to rekao jer smo njegovi i jer nas sve poziva, baš onakve kakvi jesmo, grešne da se obratimo. Svaki je čovjek ipak čovjek i u dnu slab. U svakome moramo Krista tražiti. Poput svetog Franje. I

on je bio mladić kao i mi mladi danas, željan slave i ovozemnih stvari. Volio je šalu, pjesmu, bio je omiljen u društvu. Ali, bio je i mladić koji se obratio, sve ostavio i potpuno se okrenuo Bogu. To je i danas moguće. Poći za Isusom, skromno i jednostavno, siromašno u duhu i tek tada bismo imali SVE. Samo kad bi čuli Riječ, kada bi bolje i dublje osluškivali Evanđelje. Franjo je imao vjeru, veliku i nepokolebljivu. On je tu vjeru jačao molitvom, i kako sam kaže: „Gospodin mi dade i daje vjeru...!“ Bog mu dade i vjeru u Crkvu i vjeru u svećenike. Svom dušom im se utjecao. Franjo u njima jednostavno nije želio vidjeti grijeha jer je nazirao u svakom svećeniku Sina Božjega, smatrao ih je svojim gospodarima. Krist ih je sam pozvao i odabrao, apostolski su nasljednici. Vjerovao im je jer žive po uredbi Rimske

crkve, a Franjo se u punoj poniznosti pokoravao svakoj odredbi Kristove Crkve. Sve je to činio jer u cijelom svijetu u svećenicima nije vidio ništa tjelesno osim samoga Isusa Krista, Sina Božjega, osim njegova Presvetoga tijela i njegove Presvete krvi, što svećenici primaju i svećenici drugima poslužuju.

Takva je bila Franjina vjera u Crkvu, u svećenike. Zapitajmo se ponekad kakva je naša vjera? Komu vjerujemo? Koliko vjerujemo našoj Majci Crkvi kojom upravlja sam Krist Isus? On nam se objavljuje na svetoj euharistiji samo po svećeničkim rukama i riječima. Molimo za dar vjere. Ne dopustimo da nas zanesu ovozemne stvari i počnimo shvaćati očima srca što nam se daje svaki dan u posvećenim rukama svećenika i po Kristovim riječima pretvorbe.

Blaženka Marijanović, postulantica

Vjera u životu sv. Franje kroz euharistiju

Vjera je bogoslovna krepost po kojoj vjerujemo u Boga i sve što je On rekao i objavio i što nam Sveta Crkva predlaže vjerovati. Vjerom "čovjek svega sebe slobodno Bogu predaje". Živa vjera je "ljubavlju djelotvorna". (Gal 5,6)

U ono vrijeme kad je Gospodin boravio na zemlji, ljudsko je na Njemu skrivalo ono božansko i zato je bilo potrebno vjerovati. Danas pod sakramentalnim prilikama krije se Njegovo božanstvo i Njegovo čovječanstvo. Mi i danas Njegovu nazočnost u vjeri spoznajemo.

Tijekom svog života sveti je Franjo svoj braći napisao nekoliko Opomena koje nam pružaju izvanredan uvid u njegov duhovni život. Prva se odnosi na Presveti Sakrament. Ona je živo svjedočanstvo duboke vjere svetoga Franje u stvarnu nazočnost Gospodinovu u Presvetom Oltarskom Sakramentu. Takva ga je vjera vodila k životu pokore i obraćenja.

Za Franju je vrhunac kršćanskoga života postati jedno s Bogočovjekom Isušom Kristom u sakramentu Tijela Kristova. Živio je za Boga i samo Njemu pripadao. Bio je u potpunom Božjem posjedovanju. Franjo je istinski vjerovao kako je u Presvetom Sakramentu Gospodin uistinu s

nama. Samu njegovu vjeru hrani sakrament Tijela Kristova. On navodi da samo svećenik može slaviti svetu euharistiju, neovisno o tome je li grešan ili nije. Zbog toga Franjo prije svoje smrti u oporuci piše: "Kasnije mi je Gospodin dao toliku vjeru u svećenike koji žive po uredbi svete Rimske crkve... hoću da se njima utječem".

Franjina vjera znači potpuno se predati u Božje ruke i u povjerenju otvoriti svoje srce Bogu. Za njega je sakrament euharistije pravo Tijelo i Krv Kristova koji se vide samo očima vjere. Za euharistiju je potrebna vjera, a za vjeru je potrebna euharistija. Franjin susret u vjeri s Gospodinom bio je u najsiriromašnijim crkvama, poniznima, zaboravljenima.

Mnogi se dive životu sv. Franje, ali nama je važno vidjeti vjeru koja je hranila cijeli njegov život i djela. Sve divne stvari koje je Franjo činio u svom životu izvirale su iz dubine njegove vjere. Zato ne treba razdvajati život i djela od vjere. Ako nam je vjera slaba i plitka, i djela učinjena za Gospodina također će biti slaba i plitka. Jaka vjera hrani junačka djela. To nam najbolje pokazuje život svetoga Franje.

Katarina Dunder, novakinja

Franjina vjera (Greccio)

Kao što čitamo u životopisu, sveti je Franjo bio mladić koji je volio lijepu odjeću, ugodno društvo... Nigdje nije spomenuto da je bio nevjernik. Išao je u crkvu kao i drugi, dapače imao je obzira prema potrebitima, siromašnima. Kada doživljava preokret u svome životu tj. obraćenje, za Franju ono što mu je nekoć bilo gorko sada postaje slatko ('susret s gubavcem').

Kako znamo, Franju su ludim proglasili svi, pa i vlastiti otac. No njemu to nije teško padalo, naime radovao se zbog toga. Franjo je svoju vjeru očitovao u služenju Kristu i svojoj braći. U svemu je ljubio Boga i savršeno se vidio u Kristu kao u zrcalu. Htio je biti njemu sličan. On sam veli da je glasnik Velikoga Kralja.

Za Franju je Kristovo rođenje početak onoga svega što će se očitovati u svetoj euharistiji. Franjo je potpuno vjerovao u Utjelovljenje. Krist se ponizan rodio u siromašnoj štalici u Betlehemu u krilu Djevice. Tako se svaki dan Krist ponižava za nas dolazeći s neba u obliku kruha i vina. Kao što se Krist jednom rodio u Betlehemu, potrebno je da se tako ne jednom, nego uvijek rađa u našim srcima i da se Betlehem dogodi na svakom mjestu.

To je za Franju bila duboka vjera, spoznaja da nas Bog neizmjerljivo ljubi i voli, pokazujući to u svome ljubljenoj Sinu Isusu Kristu.

U Grecciu je živim jaslicama (1223.) Franjo pokazao svoju vjeru, potičući druge da i oni tako u svojim srcima čekaju svoga Boga, Kralja Kraljeva.

Ivana Crnoja, postulantica

Sveti Franjo, s. Mira Bliznac

Naše iskustvo vjere u Njemačkoj

Već neko vrijeme nas dvije živimo i radimo u našoj zajednici u Mainzu. Sestre su u bogosloviji i kod kardinala Lehmana. Želimo vam ukratko prenijeti naša iskustva vjere u ovom društvu koje je ipak malo drugačije nego kod nas.

Mnogi se u modernom društvu ne žele vezati za Crkvu, tako da je u Njemačkoj postotak vjernika manji, ali zato pročišćeniji. Oni koji vjeruju čine to slobodno, svjesno i odgovorno. Današnji mladi su otvoreni, sposobni i traže komunikaciju. Vrlo su aktivni i solidarni sa slabima i siromašnima. Žive i svjedoče djelotvorno svoju vjeru. Zadivljene smo s kojim poštovanjem pristupaju jedni drugima, ali i prema strancima.

Crkva u Njemačkoj se danas intenzivno zauzima za mladi naraštaj, poziva na susrete i nudi razne pastoralne poticaje za razgovor. Jedan od tih događanja u Crkvi je i "Noćno bdijenje" koje organiziraju mladi. Traje od 18 do 00.00 pred izloženim Presvetim oltarskim sakramentom. Mladi su ispred crkve i pozivaju prolaznike da uđu i upale svijeću te da se pomole. Cijela crkva bude osvijetljena stotinama svijeća, a mladi čitaju meditativne tekstove i pjevaju.

S. Nevenka Jelica i s. Nevenka Mijatović, juniorke

Kako ostati vjerna u zaljubljenosti

"Kada bih imao jedan komadić života, dokazivao bih ljudima koliko griješe kada misle da prestaju da se zaljubljuju kada ostare, a ne znaju da su ostarili kada se prestanu zaljubljevati."

Gabriel G. Marquez

Mnogi su stihovi i mnoge su pjesme napisane o zaljubljenima, mnoge su slike nadahnute istima.

Prije mnogo godina kad sam se hrabro odvažila odazvati na ovaj poziv nisam ni slutila da ću se toliko u njega zaljubiti. Taj dio mog života ispisan je najljepšom pjesmom i oslikan najljepšim slikama. Unatoč tome što je za odazivanje tome pozivu trebalo imati hrabrosti, što je to bio skok u nepoznato, Onaj koji me pozvao u njemu me i oblikovao. Vjerojatno zato tada nije ni bilo pitanja. Nikakvih pitanja. Nikakvog straha. Pitanja su se javljala tek kasnije. Najčešće "Zašto ja? Zašto si odabrao mene?"

Za ovaj broj Pax-a dobila sam zadaću napisati nešto o naslovu Biti vjerna u zaljubljenosti. Kako biti vjerna u zaljubljenosti? Vjerojatno su one koje su mi postavile ovo pitanje mislile da se radi o zaljubljuvanju u nekoga, nekakvog muškarca. Događalo se i to čak i u ovom pozivu (dok sam bila puno mlađa). I kako sam ostala vjerna? Dobro pitanje i vrlo jednostavno. A takav je i odgovor, vrlo jednostavan: biti zaljubljena da možeš ostati vjerna.

"Bili ste zaljubljeni; znate kako je to. To je osjećaj ushita, ne samo osobom koju volite, nego svim ljudima, samim sobom, životom. Odjednom svugdje vidite ljepotu i uzbuđenje. Ne bojite se izraziti svoju ljubav strastveno, nježno, riječima i tišinom. Osjećate se jakima, velikodušnima i u potpunosti živima." (George Weinberg)

U koga? U što? Ne zaboraviti Onoga tko te prvi zamilovao... Nije jednostavno. Jer ga ne vidiš, ne osjećaš, ne dodiruješ... Biti zaljubljena u nekoga, a ljubiti Njega uvijek je sukob dvaju svjetova u samoj osobi koja je zaljubljena i koja ljubi. U naravi čovjeka-žene jest da voli i bude voljena. Da voli drugog čovjeka i da bude voljena od istog. Sve ostalo nadilazi našu narav, što je teško. Sve ostalo je u duhu nadnaravnoga, nije u svijetu ljudskoga. U naravi je to i svake Bogu posvećene osobe. A taj naravni osjećaj može lako prevagnuti i itekako nas prevariti, ako ne doživimo ono nadnaravno. U duhu svake žene jest, a na osobit način Bogu posvećene, da nadiđe sve to, da ima ljubav koja se žrtvuje, služenje u ljubavi, požrtvornost, majčinsko prihvaćanje drugoga, duboki ljudski osjećaj samilosti. Sve je to ono u čemu žena nadilazi samu sebe. U ženinoj je naravi da se osjeća sigurnom, prihvaćenom, da je cijenjena, da doživljava odnose bez konflikata, da ima slobodu izražavanja sebe, svojeg nutarnjeg raspoloženja, da osjeća pripadnost. I tu se najlakše može u naravnom prevariti (predati se osjećajima kao jedinom što postoji i što jesmo). Posebno je to teško ako ne doživljava ono što osjeća. Ljepota nadnaravnog života postaje to svjetlija što je više utjelovljena u naravne strukture i raste paralelno s osobnim sazrijevanjem. Zato je zaljubljenost uvijek lijep osjećaj. Sila je to koja pokreće. Od koje duhom rasteš. Sila teže uvijek vuče prema zemlji i zemaljskom. Radi se ovdje o tijelu jer od zemlje smo sazdani. No Bog bdije nad nama jer duša teži k Bogu. Valja mi biti postojana u traženju apsolutnoga dobra, težiti k vječnom dobru, braniti dobro koje sam izabrala. A izabrala sam najviše Dobro. Životni put birala sam sama. U koga ću se zaljubiti nisam birala, nisam ni mogla. Kao što ne mogu birati hoću li se zaljubiti. Ali mogu birati koliko ću se zaljubiti i koliko ću ostati zaljubljena. Ako je to osoba ili Osoba, on ili On, još uvijek imam izbora. Ja sam izabrala: sada postoji samo Osoba, On. Želim samo Njemu biti i ostati vjerna. Možda očekujete da kažem kako je to bio lagan put, zaljubiti se u Njega, iskreno – nije bio nimalo lagan. Upravo zbog moje naravi, ljudske naravi. Živjeti redovnički život, zavjete, ne pripada normalnom, naravnom životu. Taj oblik života je nadnaravan. I to je upravo ono što ovom životu daje čar, draž. I to je upravo ono u što sam ludo zaljubljena. I tome nadnaravnom želim ostati vjerna. Stalno iznova čujem Njega kako mi govori: Prvi sam te zavolio... Zar da to ostavim?

Kažu da je zaljubljenost za mlade, zašto onda ne bih bila vječni zaljubljenik kako bih bila vječno mlada. U vječnoj zaljubljenosti čovjek je uvijek vjeran.

S. Ivka Lučić, odgajateljica novakinja i juniorki

Mladima moramo prenijeti
mudrost života.

papa Franjo

Vjera

Za svakog od nas vjera je dar od Boga darovan. Rađamo se tako nejakim, slabim, krhkim ljudima, ali vjerom u Njega postizemo sve. Često se pitamo: „Čemu živjeti?“ Odgovor nije tako jednostavan, ali kroz vjeru raste i naše spoznanje. Uz vjeru uvijek otkrivamo nešto jače, dublje. U život smo došli bez ničega ali od Njega dobivamo sve potrebne odgovore, saznanja... Također se često pitamo: „Zašto vjerovati?“ ali na koncu shvatimo i kroz vjeru naučimo da nam On daje životnu zadaću koju trebamo ispuniti. Cijelo naše bogatstvo leži u vjeri i samo s vjerom je moguće ostvariti sve.

Kao što je sveti Augustin rekao: „Ljubi i čini što hoćeš“, zapravo - ljubi i čini čudesa, tako i vjera - ona čini čuda. Božja snaga se objavljuje po najviše u našim ljudskim slabostima, ali na nama je da On i na nama može činiti čudesa ako vjerujemo u Njega i Njegovu moć. „Vjera bez djela je mrtva“. Sve što činimo trebamo vjerovati da će Bog upotpuniti i dati svemu, pa tako i našem životu smisao. Vjera je nešto što leži duboko u našim srcima i to nam nitko ne može lako iščupati iz srca. I kada dođu kušnje, treba vjerovati da Bog sa svima ima plan. Ne bojati se već u Isusu usavršiti svoju vjeru...

Franka Ivanović i Monika Džepina, kandidatice

Put odluke

Zovem se Franka Ivanović i živim u Livnu. Kandidatica sam u zajednici Školskih sestara franjevki Krista Kralja. U samostan sam došla ove godine, ali sam o tome dugo razmišljala.

Kroz taj dugi niz godina razmišljanja čvrsta vjera mi je bila važna i znala sam da je „vjera bez djela mrtva“. Odgajana sam u kršćanskoj obitelji. Od malih nogu sam se voljela družiti sa časnim sestrama. Tako sam već od samog početka sudjelovala u župi, u raznim liturgijskim sekcijama (ministranti, pjevači, čitači) i već se tu bila pojavila ta djetinja želja za redovništvom. Primjer u tome su mi bile i rođene sestre koje su ranije ušle u samostan, ali

također i hercegovačke franjevke s kojim sam provela dosta vremena. Željela sam i ja svoj život posve staviti u Njegove ruke, biti Njegova izabranica, biti biljčica svetog oca Franje. Željela sam živjeti u siromaštvu – ispunjena Njegovim mirom i ljubavi. Živjeti u čistoći – predati Njemu svoje srce i cijelu sebe. Želim u svima čuti Njegov glas, a posebno u potrebnima. Biti svjedok Njegove ljubavi.

Najteže je bilo donijeti odluku, ali vjerovala sam i molila da se Božja volja vrši. Na nama je samo da Mu se predamo, da vjerujemo i osluškujemo. U toj vjeri i nadi sam i sama živjela. S tom vjerom radosno kročim na ovaj novi put, živeći Evanđelje i vjerujući u Krista.

Franka Ivanović, kandidatica

Moja postulatura

Dana 29. rujna, 2012. godine smo Blaženka Marijanović, Ivana Crnoja i ja započele godinu postulaturne.

Provincijska predstojnica uputila nam je poticajne riječi naglasivši nam da rastemo u vjeri i da svoj poziv, život i poslanje utkivamo u život zajednice. Doista zajednica je dar Božji. Samo preko nje možemo rasti. Ona nas obogaćuje ako joj se svim srcem predamo.

Meni osobno taj je dan bio poseban. Svaki novi korak u životu izaziva razna pitanja. Ali u ljubavi straha nema. Gospodin je taj koji nas poziva da Ga slijedimo, ne hodeći ni ispred Njega niti iza Njega, nego upravo zajedno s Njim. Jer samo kad čovjek koraca zajedno s Njim njegov život postiže puninu i pravi smisao. Stoga sam i ja zamolila Boga da blagoslovi moj novi korak, da ispuni moj život velikom ljubavlju prema njemu samom, a napose prema sestrama u zajednici, ali i prema svim ljudima kako bi u mom srcu bilo mjesta za svakog čovjeka. Ljubav je ta koja mijenja čovjeka i potiče srce na potpuno predanje Onomu koji je svoj život darovao za nas. Upravo to potpuno predanje omogućuje nam da slijedimo Krista u ovom današnjem vremenu, vremenu u kojem

su prave vrijednosti života izgubile cijenu. Ljudi su zasićeni svakojakim stvarima. Zato upravo od nas očekuju pogled koji ne osuđuje nego prašta, možda koju samilosnu riječ, ili osmijeh koji obogaćuje svakog čovjeka.

Vjerujem da ću se kroz ovu godinu dana još više vezati uz Krista kojeg sam po primjeru našeg svetog oca Franje odlučila slijediti. Na tom putu uvelike će mi pomoći i sestre koje

mi mogu dati lijep primjer. Bila bih sebična kad bih rekla da me zajednica prihvati ovakvu kakva jesam jer ipak sam ja još nedovršeno lončarevo djelo koje još treba oblikovati. Zato svu sebe predajem Božjoj volji kako bi se u potpunosti mogao poslužiti sa mnom.

Ovaj će list zasigurno doprijeti do mnogih mladi ljudi koji u sebi nose klicu Božjeg poziva. Budite hrabri i odvažni jer isplati se služiti Kristu. Možda vas danas treba više nego ikada. Oružajte svoje srce ljubavlju, plemenitošću, predanjem, strpljivošću da mognete ostaviti sve i poći za Njim.

Andelka Ivančić, postulantica

Moj ulazak u novicijat

Na blagdan svetih arkandela Mihaela, Gabriela i Rafaela, 29. rujna 2012. godine, u našem samostanu Sv. Franje Asiškoga u Kloštar Ivaniću za vrijeme večernje molitve upriličen je obred primanja u novicijat

Provincijska predstojnica s. Ivanka Mihaljević me je nakon otpjevanih psalama prozvala. Na njezino pitanje što tražim od zajednice, odgovorila sam da želim pristupiti toj redovničkoj obitelji, upoznati takav način života kako bih savršeno slijedila Krista. Nakon toga s. Ivanka se obratila odgovajateljici s. Ivki Lučić kojoj je povjeren odgoj u novicijatu.

Ulazak u novicijat za mene je bio velik korak jer sam bila svjesna da idem korak više kako bih utvrdila stope na stazi kojom sam krenula i kako bih kroz ovu godinu takozvane „godine kušnje“ mogla u potpunosti sebe preispitati je li ovo put na koji me je Bog pozvao. To je doživljaj kada znaš da ideš još jedan korak prema cilju, ali ne bilo kakvom cilju, nego Bogu. Postajem tako svjesnija da je Bog Gospodar koji vlada mojim životom. Svi smo mi pozvani da slijedimo Krista, samo što svatko ima svoj izbor na koji će ga način slijediti.

Zahvalna sam dragome Bogu što me je pozvao u svoju službu i mojoj provincijskoj zajednici što me je primila u novicijat kako bih izblíže slijedila Krista.

Katarina Dunder, novakinja

Osobno iskustvo polaganja prvih redovničkih zavjeta

Pitam se kako pisati o nečemu što se može samo doživjeti? Ipak, pokušat ću se što bolje izraziti o doživljaju polaganja mojih prvih redovničkih zavjeta. U početku formacije to mi se činilo kao neki cilj, nešto do čega se dolazi uz težak trud i napor. Iščekivanje nije ni bližu samoga događaja, ali i iščekivanje ima svoj put i vrijednost.

slobodan izbor i trenutak kojeg ću pamtiti cijeli život. Nekoliko dana nakon zavjeta doživljaji su bili još svježiji. Kada sam konačno nakon godinu dana otišla kući kao časna sestra te vidjela oca kako me gleda bez riječi nisam ni ja imala što reći. Jednostavno mi je sve rekao svojim suzama u očima i iskrenom čestitkom.

Svoju radost dijelila sam s bližnjima. Posebno sa svojom mlađom sestrom koja je osta-

la zapanjena doživljajima sa zavjeta te je i ona tada definitivno odlučila ući u samostan. Ta radost nije bila samo moja nego radost mnogih. To su blaženi osjećaji koje svatko može samo osobno doživjeti. Želim svima da to osjete.

Nisam se pokajala za izabrano jer mi je donijelo sreću. Čak i u teškim trenucima kušnje samo se sjetim doživljaja sa zavjeta i to mi probudi radost i vedrinu. Sada znam da imam nešto što me može nositi. Sjećam se jednog savjeta kojeg mi je dala jedna djevojka kada je došla u samostan. Rekla mi je: „Sladje, kada ti je teško i kada si na rubu suza samo se sjeti nekog najljepšeg trenutka ili nečega najsmješnijega vidjet ćeš kako će ti biti bolje.“ Taj lijek mi je puno puta uspio. Pogotovu sada imam nešto čega se mogu radosno sjećati. To zapravo i jeste nešto čega se trebam svaki dan sjetiti i svaki dan iznova prikazati Bogu kako mi je i sam propovjednik na misi naglasio.

Hvala Bogu za dar poziva i svega onoga što preko njega dariva. Zar nasljedovati Isusa znači sumnjati u ispravnost puta? Koliki je rizik odazvati se na poziv? Vjerujem da tko jednom ispravno doživi radost toga puta, nikada neće sumnjati niti se pitati o ispravnosti i riziku. Ovakav način života se isplati. Vjerujem da je to jedino vrijedno – biti dobar i nastojati biti Božji. Sveti je Franjo to uspio. Kada se nešto hoće lako se pronađe načina!

S. Franciska Ivanović, juniorka

Doživotni zavjeti s. Kristine

Sredinom rujna 2012. godine položila sam svoje doživotne zavjete. Svečanu euharistiju predvodio je pomoćni banjalučki biskup fra Marko Semren. Želim s vama podijeliti riječi

koje sam podijelila sa svojim gostima koji su došli podržati taj moj korak.

O Isuse, kako bih voljela da uđeš u moj mali stan gdje sasvim obične o zidu stvari vise. Znate, vrlo su mi to dragi stihovi jajačkog pjesnika Nikole Šopa u kojima se nazire čežnja svakog čovjeka za Božjim pohodom. Usuđujem se njima sažeti početke svoga hoda za Kristom. Samim time što nakon ovog veličanstvenog slavlja na kojem sam položila doživotne redovničke zavjete mogu reći: Bogu hvala! svjedočim da se Gospodin doista odazvao i da se odaziva mojoj običnosti.

“Molili smo za tvoje rođenje. Željno smo te iščekivali“, tim mi je riječima moja obitelj prije nekoliko mjeseci čestitala rođendan. Odjeknule su te riječi u mojoj nutрини. Doista, priča o mom duhovnom pozivu započela je davno prije mog rođenja. Brojni su je ispisivali i brojni je ispisuju do dana današnjeg. I vi ste dio tog mnoštva. Svima vama drage sestre, braćo svećenici, moja obitelji, rodbino i prijatelji dugujem riječi zahvale jer je Bog po vama pokazao što čini u životu svakog svojeg stvorenja kojega ljubi vječnom ljubavlju i kojem iskazuje svoju milost.

Stoga mogu i završiti Šopovim riječima. Bog je dobar, on ne zapušta ni crvka na drumu, ni malu ptičicu. Ni lista na grani, ni mrava marljivog. Pa neće ni mene zapustiti dobar Bog. I zato se ne bojim ni tih daljina što se preda mnom pružaju ko mirni ocean, ni vrhova tek naslućenih. Ne bojim se,... sačuvat će Gospodin svoju milost i povesti me putem kojim sestre jubilantkinje hode već pola stoljeća. Svoj put polažem u Božje ruke i povjeravam vašim molitvama.

S. Kristina Marijanović

Crte iz rimske svakodnevice

“Wow! Kako moćno!” Bile su to prve riječi koje sam poluglasno izgovorila kada sam prvi put kročila na Trg svetog Petra ugledavši ispred sebe velebnu baziliku sv. Petra. Teško je opisati u par riječi ono što se kroz cijelu povijest gradilo i odvijalo u Rimu, ali to mi nije ni namjera. Namjera mi je prenijeti na papir svoj doživljaj ovog grada u kojem studiram teologiju na Papinskom sveučilištu Gregoriana.

Prva pomisao na spomen Rima nesumnjivo je mnogima, pa i meni: Papa, Vatikan i Crkva. Jasno je da se grad koji ima oko tri milijuna stanovnika, ogromnu kvadratnu površinu te brojne umjetnine i znamenitosti neprocjenjive vrijednosti ne može svesti samo na par kvadratnih kilometara Vatikana, ali ipak mislim da u svijesti svakog kršćanina Rim znači samo jedno – središte kršćanstva. Rim je, usuđujem se reći, Crkva u malom gdje se može uočiti raznolikost kultura i običaja budući da su se tu slili kršćani sa svih strana svijeta. Nama je možda još uvijek neobično vidjeti ljude s drukčijom boje kože, a ovdje je to sasvim uobičajeno i posve je normalno živjeti, učiti, razgovarati s tim ljudima i dijeliti s njima istu muku zbog nerazumijevanja talijanskog jezika. I tako kroz druženje s onima koji su različiti te kroz međusobno dijeljenje vlastitih iskustava o sredinama iz kojih dolazimo, učimo mnogo jedni o drugima i uviđamo bogatstvo te raznolikosti naše Crkve.

Na polasku u Rim rekli su mi da se čuvam da ne izgubim vjeru, ali me ohrabriše riječi svećenika prilikom jedne mise u crkvi Sv. Jeronima gdje se svake nedjelje okupljaju Hrvati na zajedničko bogoslužje. Upoznat sa tim javnim mnijenjem o gubljenju vjere u Rimu naglasio je da se ovdje može postati i mistikom zbog bogate rimske povijesti protkane velikom vjerom onih koji su tu živjeli ili boravili. Rimske ulice i četvrti pamte još uvijek sve one mučenike prve Crkve koji su svojom neustrašivom vjerom i odanošću (p)ostavili temelje vjere i vjernosti svim onim kasnijim naraštajima kršćana.

Rekoše mi i da se ne vratim iz Rima s uvjerenjem da sam veći katolik od pape jer su vjerojatno imali na pameti sva papinska sveučilišta Rima i sve studente koji na njima nastoje steći znanje iz raznih disciplina teologije, ali i brojnih drugih područja humanističkih znanosti. Antonianum, Salesiana, Urbaniana, Gregoriana, Angelicum, Augustianum... To su samo neka od tih sveučilišta gdje laici i Bogu posvećene osobe dolaze s ciljem obrazovanja nakon kojeg će sve ono naučeno moći prenositi drugima. Promatrajući svakodnevno u knjižnici te ljude okružene mnoštvom knjiga dok čitaju i ispisuju mnoštvo stranica, prolazila mi je glavom misao o onim ljudima koji kažu da se Crkva nema pravo miješati u mnoga pitanja s društvenog područja jer ih ne razumije i nije za to kompetentna. Pitam se imaju li i oni u svijesti prilikom takvih izjava ovakvu sliku marljivih kršćanskih studenata ne samo rimskih nego i svih ostalih sveučilišta diljem svijeta?

Na kraju ovog pisanja vraćam se opet na Trg svetog Petra na kojem je prije par mjeseci slavljena svečana sveta misa kojom je otvorena Godina vjere. Papa Benedikt je tom prilikom potaknuo ljude na otkrivanje radosti vjerovanja Bogu jer je to od životne važnosti za suvremenog čovjeka koji se nalazi u jednoj duhovnoj pustinji. Istaknuo je da su u toj pustinji potrebni ljudi vjere koji će svojim životom pokazati put prema obećanoj Zemlji. Ovom svijetu smo, dakle, potrebni svi mi bez obzira gdje se nalazili i kojim se poslom bavili. Na nama je da budemo u ovoj suvremenoj pustinji oaze vode za sve one žedne Boga živoga te mana nebeska za one gladne pravednosti u ovom, vrijednostima opustošenom, svijetu. Budimo to! Ne samo u ovoj godini vjere nego neka to bude naš doživotni program kao što je to bio program apostolskih prvaka Petra i Pavla koji svoj život življen za Gospodina i njegovu Crkvu dokončase u Vječnom gradu ne ustručavajući se mučeničke smrti pokazujući da su zaista *dobar boj bili, trku završili i vjeru sačuvali ostanljajući tako i nama primjer da činimo isto jer je sve moguće u Onome koji nas jača.*

S. Maja Ivković, juniorka

Crte iz života

S. Maja Ivković, juniorka

Blagoslov

Relativno često posjećujemo velike Europske gradove. Nerijetko svojom pojavom zasjenimo ostale kulturne znamenitosti, ali već smo navikle na to. Jedna od novijih zgoda bila je kad su nas neki mladići usred Praga molili za blagoslov, da im stavimo znak križa na čelo. Na prvi mah učinilo mi se kao zezancija, kao ismijavanje. Ali kad smo vidjeli da dolaze i drugi, shvatili smo da zaista treba ozbiljno shvatiti Isusove riječi: „Vi ste svjetlo svijeta“ (Mt 5, 13).

Što je sloboda

Jednom prilikom me je jedna kolegica pitala nedostaje li mi ikad sloboda koju drugi mladi imaju. Hvata li me ikad nostalgija kad gledam ostale, za svime onime što sam mogla sad uživati, i činiti. Bez puno razmišljanja sam rekla: „Naprotiv, osjećam se još slobodnijom nego vi.“ Zašto? Ja ne marim za najnovije modne hitove, imam li u ormaru svaki novi „must have“, ne moram paziti jesam li se u nekoj „krpici“ već pojavila u gradu 5 ili 10 puta. Slobodnija sam u hodaњу gradom. Kako to izgleda praktično? Mnogi nam kažu kako vole s nama ići preko pješačkog prijelaza: vozač uvijek zaustavi auto kad vidi časnu sestru.

Ispovijed

Svjesna činjenice da mnogo mojih znanaca, i još više neznanih mi ljudi, ne doživljava ozbiljno ispovijed, odlučih se malo osvrnuti na taj sakrament. Neki dan sam bila na ispovijedi. Znae kako to sve biva: ...kad si zadnji put bila na ispovijedi ... što si sagriješila... imaš li još što reći... ja te odriješujem od tvojih grijeha... I iziđeš kao nov iz ispovjedaonice. Neki bi rekli da je to sve na psihičkoj bazi i da mi to sve sebi umislimo. Ali! Kako ovo objasniti: Ja mogu otvoreno sa najboljom prijateljicom pričati također o svojim slabostima, ali nakon razgovora s njom se ne osjećam kao poslije ispovijedi. I ma koliko mi ona željela pomoći, ne može me rasteretiti mog tereta grijeha. A jedan svećenik to može. Zanimljivo je to. Svećenik, kojeg poznaješ ili ne poznaješ, odvoji za tebe svoje vrijeme koje je mogao sigurno pametnije iskoristiti. I ti pričaš njemu ono što ne bi priznao ni svojoj rođenoj majci i on te sluša, savjetuje i na koncu odriješ od tvojih grijeha. Sva tvoja lutanja, traženja, slabosti ostaju iza tebe. Zatvaranjem vrata ispovjedaonice otvara se mogućnost nove čiste stranice tvoje duše. Sve je to na psihičkoj bazi rekli bi opet neki. Ne znam. Možda i jest. Kako god to ljudi nazvali i smatrali, meni ispovijed pomaže da idem naprijed.

Ne vjerujete? Provjerite!

Vjerovati tuđem mišljenju

Sveti Franjo, nedugo iza svog obraćenja, sakupivši mnogo pristalica i primivši ih u Red, stajao je pred neizvjesnošću što mora učiniti: da li da se posveti samo molitvi ili će koji puta i propovijedati? O tome je htio saznati Božju volju. A jer mu njegova poniznost, koju je posjedovao u velikoj mjeri, nije dopuštala da se pouzda samo u sebe i u svoje molitve, htio je saznati Božju volju po molitvi drugih. Stoga dozva k sebi brata Masea i reče mu: "Pođi k sestri Klari i reci joj da se sa svojim duhovnim sestrama moli Bogu te bi im Bog dao milost da upoznam što je bolje za moje dobro: ili da nastojim propovijedati ili da samo molim. Tada pođi k bratu Silvestru i kaži mu isto. Brat Maseo ode i učini točno prema želji svetoga Franje, ponajprije k svetoj Klari, a zatim k bratu Silvestru...(Nakon nekog vremena) pozove sveti Franjo brata Masea u šumu, klekne pred njega, pokrije se kapucom, prekriži ruke u obliku križa i upita ga: "Što mi zapovijeda moj Gospodin Isus Krist?" Brat Maseo odgovori: "Bog je odgovorio i očitovao, kako bratu Silvestru tako i sestri Klari i njezinim duhovnim sestrama, da je njegova volja da ti propovijedaš svijetu, jer te nije izabrao samo radi tebe samoga, nego i radi spasa drugih!" Kad je sveti Franjo čuo taj odgovor i u njemu spoznao volju Božju, ustao je s velikom gorljivošću i rekao: "Pođimo u ime Božje!"

Pomalo iznenađuje da onaj kojemu je sam Isus progovorio s križa traži mišljenje drugih o onome što mu je činiti. Međutim, takvim se činom oslikava Franjina poniznost, ali i njegovo vjerovanje drugima. Današnjem čovjeku, koji uglavnom vjeruje sebi i u skladu sa svojim vjerovanjima ostvaruje svoje planove, Franjin primjer se može činiti kao veliki

izazov, ali i ludost. Franjo nije tražio savjet za neku neznatnu sitnicu nego se obraća drugome dok se nalazi na raskrižju vlastitog života, dok promišlja hoće li se povući iz svijeta ili ostati i djelovati u njemu. U trenutku kada donosi najveću životnu odluku koja će se odraziti na život brojnih drugih ljudi, Franjo sluša tuđe mišljenje, vjeruje tuđim riječima i u skladu s njima djeluje. Vrlo hrabar potez, zar ne?

Ali! Ovdje je jako važno uočiti da Franjo ne pita bilo koga za savjet. Ne obraća se prvom prolazniku kojeg susretne. Naprotiv. Obraća se Klari i bratu Silvestru, ljudima koje poznaje i koji poznaju njega. To su osobe koje cijeni i koje njega poštuju, ali ne sluša ih zbog te bratske privrženosti nego izričito zbog toga što su to ljudi molitve. Franjo nije naivan kako bi nam se moglo učiniti na prvi pogled, niti nerazborit pa da vjeruje tek tako. Ne! On vjeruje čovjeku koji moli jer i iz vlastitog iskustva zna da je čovjek čiji je život prožet molitvom sposoban davati savjete koji su u skladu s Božjom voljom i usmjeravati na pravi put.

Franjo je poslušao, krenuo propovijedati u ime Božje i tako započeo svoje velebno djelo u sklopu Crkve. Vjerovao je drugima, a povijest nam je pokazala da nije pogriješio. Svojim činom Franjo nakon osam stoljeća poziva i sve nas koji se nalazimo na raskrižjima vlastitih života da vjerujemo ljudima molitve te da i sami to postanemo kako bi se i u našem vremenu vršila Božja volja na korist Crkvi i svijetu.

S. Maja Ivković, juniorka

Iz našeg pera...

Obrati se

Svakog dana, Bože, želja je moja
cijelim srcem svojim biti tvoja.

Ti moju savjest budiš
i s ljubavlju se trudiš,
moju dušu Bože probuditi
da ti mogu spremno služiti.

Moje misli stalno lutaju
ali tvoje Riječi radost mi pružaju.
Ti stalno zoveš da te slijedim,
a ja uporno bježim.

Obrati se i vjeruj evanđelju
i to sve u veselju čini.

- Blaženka Marijanović, postulantica

Samo jedna Tvoja riječ
Lutam, tražim, misli mi putuju
lijeka drugog nema, Bože
ja samo trebam jednu riječ Tvoju
što je mojoj duši najdraže.

Da samo jedna riječ meni dođe
moja duša bi ozdravila,
da se samo jedna riječ Tvoja u njoj nađe
sve strahove bih zaboravila.

Znam Bože, tu si, riječ tvoja jasna
ali, ja ne čujem,
jer, buka svijeta je glasna

a ja, na istom mjestu, pomози da
ustrajem.

Samo jedna riječ Tvoja
i ozdravila bi duša moja.
Samo riječ Tvoju uši bi htjele čuti
i koljena moja će nice pasti,
suze niz lice poteći
u biće moje radost ući.

- Blaženka Marijanović, postulantica

Gdje stanuješ

Rekli su mi da si tu,
a ja ne primijetih.
Priroda reče: Bog je oko nas
a ja ne čuh.

Sve oko mene priča o tebi,
a ja uvijek iznova:

Gdje stanuješ Isuse?
Loveš me, stalno, strpljivo.

Htjela bih ostaviti sve i poći za tobom,
ali uvijek pitanje: Gdje stanuješ?

Ti nam se svaki dan
objavljuješ u euharistiji.
Dok si tu u jednostavnoj hostiji
i iskrenoj molitvi,

i kad me sve vodi k tebi,
slijepa sam.

Otvori mi srce, nemoj kucati.
Ti znaš da smo samo ljudi, slabi.
Teško nam je povjerovati.

A ti Isuse, neumorno nam odgovaraš
i strpljivo nas iznova vraćaš na pravi put.

Tu sam, stanujem u tebi,
primaš me u bijeloj hostiji.
U slabima sam, u tvojim bližnjima.
U tebi sam i ti si u meni!

- Blaženka Marijanović, postulantica

Gledam tu ženu, puna je dobrote,
njene ruke u pomoć svima pohite.

Gledam njene oči pune joj sjaja,
kad sam blizu nje, kao da sam blizu raja.

Gledam tu ženu, puna je boli,
a tako snažna,

puna razumijevanja i tako neumorna.

Gledam taj njen osmijeh
pun ljubavi i topline
gdje tuži mjesto nije.

Gledam tu ženu, puna je blagosti,
u svačiji život unese radosti.

Gledam ju i divim se
i na koncu pitam se:

'Gdje izvor snage nalazi?'

Nisi li ti, Bože, njezin izvor,
njena snaga na životnom putu?

Kroz osmijeh njen ja vidim tebe,
a na licu odraz Duga tvoga.

Od tebe, Bože, ja molim jednu stvar
da svoju snagu u tebi i dalje nalazi
i da njen život u tvojoj jakosti prolazi.

- Blaženka Marijanović, postulantica
Anamarija Ćuro, kandidatice

Vjera

Ti si svijetlost trajna koju sam pitao
za savjet o svim stvarima:

postoje li, što su i koliko vrijedne.

I slušao sam što me ta svijetlost uči i što
mi zapovijeda.

I u svemu tome kuda prolazim pitajući
Tebe za savjet,

ne nalazim sigurna mjesta svojoj duši
osim u Tebi,

da se ondje sabere

sve što je rasuto u meni,

i da me ništa ne udalji od Tebe.

Ono što ljudski razum ne usiđa,
vjera shvaća.

Ondje gdje ljudska pamet postaje slaba,
vjera napreduje.

- Ivana Pavličević i Matea Šipić, kandidatice

Čežnja za Bogom

Kako Te samo moje srce ljubi,

Još mi više duša za Tobom žudi.

Koliko samo ljubavi s križa meni pruža,
daje mi svoj vijenac od ruža.

Hvala Ti što me u korak pratiš,
i što me voliš više nego mati.

O, koliko me samo Isus ljubi,

Voli me, ruku mi svoju nudi.

Isuse moj, svoju ruku mi pruži,

I u vječnosti želim

da se s Tobom družim.

Lađici mojoj Ti si Kormilar,

I duši mojoj budi smiraj.

Franka Ivanović, kandidatice

Doći

Doći, slijedi me, rekao si Kriste,

I danas riječi upućuješ mi iste.

Ne boj se što će ti prijatelji reći,

Život mora svojim tokom teći.

U životu kada nevolja dođe,

Uz Tebe, Isuse, sve olako prođe.

Bez Tebe moj dan smisla nema,

Hvala za sve što mi život sprema.

Franka Ivanović, kandidatice

Franjo i Klara

Franjo, ti maleni brate

tebe i tvoje sestrice prate.

Ostavile sve i za tobom krenule

ispred svetog oltara kleknule.

Klara, malena biljčica tvoja

sva je bogatstva ostavila svoja.

Sve svoje što je imala dala,

i svom Bogu srce predala.

U molitvi za njima krenuh,
i uz njih svom se Bogu okrenuh.

Monika Džepina, kandidatica

Hvala Ti, Isuse!

Klanjam Ti se, Isuse, u dubini Hrama,
Hvala Ti što nikada nisam sama.

Hvala Ti, Isuse,
što me Tvoja ljubav prati,
Hvala što Te mogu svojim Ocem zvati..

Ljubim Te jer si život moj,
Hvala Ti, Isuse, moj si spokoj.
Prati me Isuse, cijelog života moga,
Da, živjeti želim samo uz Tebe,
svoga Boga.

Franka Ivanović, kandidatica

Slijedi Me

Čekaš me, Gospodine na poljanama divnim,
Ruke mi pružaš, želiš da Te primim.
Nisam Gospodine dostojna Tebe,
Mnogi su više dali od sebe.

Ali, Gospodine, slijediti Te želim,
Kodit ću za Tobom srcem spremnim.
Ti, Gospodine, budi moja snaga,
Srce moje za Tobom neprestano traga.

Franka Ivanović, kandidatica

Sveti Franjo

Franjo, taj maleni naš brat,
Radosno je za Krista vodio rat.
U tom ratu oružje je ljubav,
Dao nam primjer u gubavom bratu.

Franjo, moj maleni brate,
Nek' me tvoji blagoslovi prate.
Želim biti tvoja mala biljka,
U ruci mojoj budi svjetiljka.

Franka Ivanović, kandidatica

Ne boj se

Ako ti nekada teško bude,
Ne boj se, uz Isusa nestaju tuge.
Ako se nekada osjećaš sam,
Ne boj se Isusa pozvati u stan.

Ako nekada prijatelji okrenu ti leđa,
Ne boj se uzeti Isusa za prijatelja.
Ako Ga nekada zoveš, a odgovora nema,
Ne boj se, samo ti neko
iznenađenje sprema.

Monika Džepina, kandidatica

Oče sveti

Oče sveti, moje misli
sumnjom ispunjene,
Ti vjerom prožmi.

Oče sveti, moje riječi
što ispraznost zbore,
Ti Istinom nadahni.

Oče sveti, moja djela
često sebično i okolo učinjena,
Ti svojim Duhom preobrazi.

Oče sveti, mom življenju
Ti svjetlost i radost budi.

Oče sveti, ovom svijetu
nemirom i zlom zahvaćenom
Ti Spasitelj i Branitelj budi.

S. Nikolina Mišković, juniorka

S vama kroz život...

Pripremila: s. Ljubica Stjepanović,
odgajateljica postulantica

25. ožujka 2012. – Dan otvorenih vrata u Držićevoj
(Navještenje Gospodinovo – patron samostana):
„Otvorimo vrata...”

28. travnja 2012. – Duhovna obnova s mladima iz
Bosne/Hrvatske u prigodi Nedjelje Dobrog Pastira/
Dan duhovnih zvanja – Gorica/Livno:
„Samo je vjera kadra činiti velika djela!”

28. travnja 2012. – izvedba scenskog
prikaza Klara od Boga (Sveučilišna
dvorana – Livno): „Svjetlo od Boga!”

29. travnja 2012. – Nedjelja Dobrog Pastira/Dan
duhovnih zvanja – Jajce:
„Zvanja su dar Božje ljubavi!”

5.-6. svibnja 2012. – Susret HKM u Sisku
i župama sisačke biskupije:
„U svjetlosti hodimo!”

2. lipnja 2012. – 20 godina frame u
Hrvatskoj i BiH – Trsat/Rijeka:
„Podimo zajedno!“

18.-20. lipnja 2012. – Duhovna obnova za djevojke
zainteresirane za redovnički život, Gorica/Livno:
„Što hoćeš da činim, Gospodine?“

29. lipnja – 1. srpnja 2012. – 20 godina
frame BiH – Humac/Ljubuški
„Usudimo se živjeti evanđelje!“

1. listopada 2012. – Susreti sa
srednjoškolcima – Čakovec:
*„Mi nismo Gospodari vaše vjere, nego
suradnici Božje milosti!“*

Iz vjere Bo
Potpomognu
U žaru
Slavim

12.- 14. listopada 2012. – U gostima sestara austrijske
provincije, Koruška i HKM Klagenfurt:
„Idi za mnom!“

Tijekom godine u Držicevoj – Biblijske večeri:
„Živjeti Božju Riječ!“

5. siječnja 2013. – S framom u Kloštar Ivaniću:
„Svjedočanstvo pobuđuje zvanje!“

28. prosinca 2012. – 2. siječnja
2013. – Hodočašće povjerenja
mladih na zemlji, Taize'/Rim:
„Budimo puni nade!“

16. prosinca 2012. – Duhovna
obnova za mlade u Kloštar Ivaniću:
„Hrabro – Ja sam pobijedio svijet!“

Božje živimo...
ti ufanjem...
ljubavi...
o Boga!

18. studenog 2012. – 30 godina
prisutnosti ŠSF u Sigetu:
„Tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje,
i Bog u njemu!“

27.- 28. listopada 2012. – Mala škola za
animatore – Viševiči/Samobor:
„Cool vjera!“

Priredile:
s. Marina Jurišić
s. Andrijana Dankić,
juniorke

Jedna naša starija sestra već je dugo bolesna i nemoćna. Kako bi skratila dane, sluša radio. No jedna je sestra primijetila da ima dva radioprijamnika. No naša starica je to ovako objasnila: „Na jednom slušam Radio Mariju, a drugi je za razonodu!“

Jednu sestru koja je otišla na studij u Rim sestre iz kuće su upitale kako se osjeća kod njih. Ona je htjela odgovoriti kako joj je dobro i da ima vremena odmoriti se - ripsarsi, a umjesto toga je rekla da ima vremena ripsarsi - preudati se.

Jedna se sestra vratila s tečaja njemačkog jezika pa je druga želeći pitati o uspjehu u konverzaciji pitala: „I, jes li poboljšala konzervaciju!“

Zove sestra svoju predstojnicu i kaže joj: „Sestro, izgubila sam ključeve od auta, ne znam gdje su.“ A predstojnica joj odgovori: „Pa što mene zoveš, zovi sv. Antu!“

Ajde Kato, ajde zlato,
ajde brže krumpir guli...

Sestra kuharica zamolila je postulantice da odnesu kutiju s jajima u podrum. No kako je put niz stepenice bio jako nezgodan, kutija im je ispala. Kad su došle sestri reći što se dogodilo pitala ih je: „Pa dobro, koliko ste razbile?“ Jedna od njih je zapitala: „A, koliko ih je bilo!?“

Jedna je sestra htjela faksirati note jedne pjesme. Kad je faks počeo povlačiti papir, sestra se uhvatila za glavu: „Ajme, pa nisam sebi kopirala nihi jedan primjerak, a ovaj mi sad ode!“

Poznato je da sestre često mole devetnice. Jednom su novakinje spremale molitvu i pri dogovaranju jedna kaže drugoj: „Pusti ti te litanije Majke Terezije, imam ja svoje!“

Upisivala sestra izborne predmete na teologiji i upiše konfesiologiju. Kad su ju upitali što je upisala, rekla je ponosno: „Konfiskaciju!“

Kad je jedna naša sestra bila u zoološkom vrtu sa svojim nećacima, jedna je djevojčica uprla prstićem u nju i pitala svoju mamu: „Mama, mama! A što je ovo!?“

Druga je sestra bila u posjeti u bolnici. Inače po prirodi brzo hoda. Dok je prelazila parkiralištem, čula je kako jedan dječak pita svoju mamu: „Mama, a šta je ono crno što brzo hoda?“

U punini vremena

*U punini vremena
ne silom niti ljudskom snagom već Duhom Svetim
primila je u naručje Majka Sina, čovjek Boga.
Prolazno tijelo rodilo je vječnu Riječ
pred kojom se pokloni
mudrost ovozemna s darovima
koji su navještaj kraljevstva, svetosti i umiranja.*

*A smrt okrunjena trnjem muke i patnje,
zaodjevena plaštem prezira i izdaje
svoj smiraj nađe u tišini i tami jeruzalemskog groba
iz kojeg u osvjet Uskrsnog jutra
zablista zraka novog života.*

*I prolomi se u punini vremena
ne silom, niti ljudskom snagom već Duhom Svetim
glas o pobjedi našeg Otkupitelja po riječima
ožalošćenih žena što u ranu zoru
prve spoznaše da je Isus Krist Kralj svega stvorenja.*

S. Maja Ivković, juniorka

Predstavljamo vam..

Samostan Preobraženja Gospodinova

i “Malu školu” Vareš

Djelovanje sestara u Varešu vezano je uz obrtnu školu, osnovnu školu i dječji vrtić. Podružnica Vareš osnovana je 1936. godine kao dio mariborske provincije, a 1942. godine, kada je osnovana Bosansko - hrvatska provincija, Vareš je došao u njezin sastav. U godinama nakon II svjetskog rata sestrama je oduzeta sva imovina, pa tako i kuća u Varešu.

2004. vraćena nam je naša ruševna kuća na čijim temeljima smo izgradile novu. U duhu naše karizme tu smo započele rad s djecom bez adekvatne roditeljske skrbi. Osnovna svrha ustanove je prihvati siromašne, odgojno zapuštene djece i djece bez odgovarajuće roditeljske skrbi da bi im se pomoglo u ostvarivanju cjelovitoga rasta i razvoja te usvajanju temeljnih ljudskih i duhovnih vrijednosti.

Gospodine Isuse, preobilno si nas obdario svojom ljubavlju i svojim životom. Zahvaljujemo ti za silno povjerenje koje si nam iskazao time što si nas pozvao i poslao da živimo Evanđelje i po tome budemo tvoji svjedoci u ovome svijetu. O snaži nam srca, prožmi nas vedrinom da se u svemu predano i postojano pridružimo tvojoj službi ljubavi. Ne dopusti da u nama utrne evanđeoski žar. Potiči ga snažno i budi uz nas da budemo dostojni tvojega poziva i da u našem odzivu sve više oživljava "amen" čitavog našeg bića, "amen" koji će trajno dozrijevati u novosti života s tobom.

Gospodine Isuse, tvoj je blagoslov vazda u srcu svakog čovjeka. Po njemu je svatko pozvan na život u dostojanstvu djeteta Božjega. Oraspoloži srca mladih, srca djevojaka i mladića, za službu ljubavi s tobom. Utišaj glasove svijeta da mogu čuti tvoj glas. Pomozi im da prepoznaju tvoju prisutnost i otkriju ljepotu života s tobom. Rastereti ih svake nesigurnosti i uvedi u iskustvo zanosa koje oplemenjuje i raskriljuje..

Gospodine Isuse, ti koji si položio svoj život za svakoga od nas, položi svoju ruku na svakoga kojemu upućuješ svoj osobiti poziv ljubavi, kako bi u tvom dodiru prepoznali svoje životno određenje i kroz sve dane živjeli u snazi svoga "amen".

Stjepan Lice

